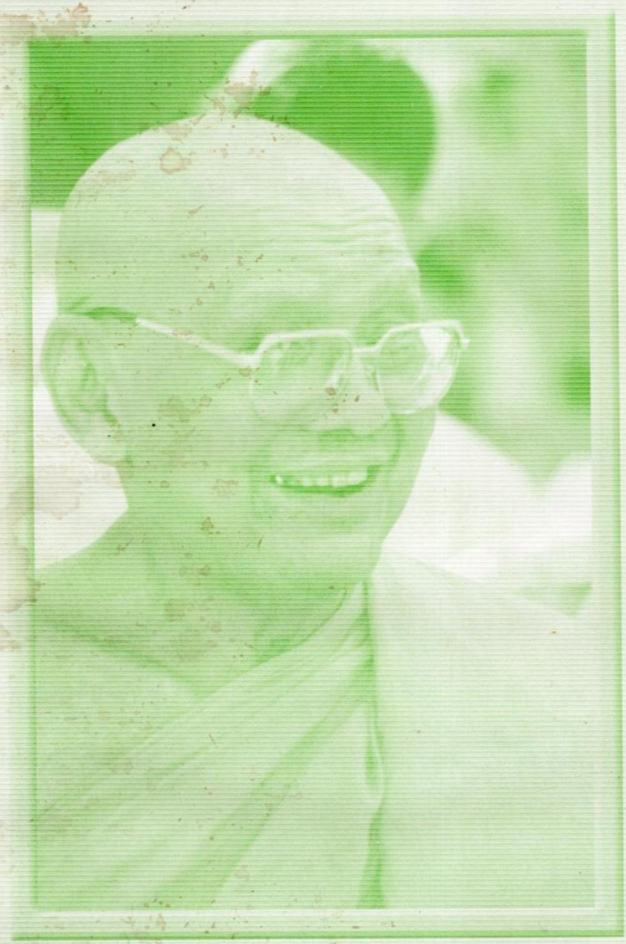

หลวงพ่อเล่าให้ฟัง

เล่ม ๑

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

(หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ) วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

หลวงพ่อเล่าให้ฟัง เล่ม ๑ โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ) วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

คำสมาทานพระกรรมฐาน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า ๓ จบ)

อิมาหัง ภะคะวา อัตตะภาวัง ตุมหากัง ปะริจัจชามิ

ข้าแต่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอมอบกาย ถวายชีวิต แด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขออาราธนาบารมีพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระธรรม และ พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย สืบ ๆ กันมา มีหลวงพ่อปาน วัดบางนมโคและพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน วัดท่าซุง เป็นที่สุด ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า ขึ้นสู่ภาวะพระกรรมฐาน ทั้ง ๔๐ ทัศ พระปีติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญานทั้ง ๙ ขอพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ ทัศ พระปีติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญาณทั้ง ๙ จงมาบังเกิดปรากฏ ในกายทวาร ในวจีทวาร ในมโนทวาร ของข้าพระพุทธเจ้า ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า ขึ้นสู่ภาวะแห่งเมฆจิต สามารถกำหนดจิตรู้ภาวการณ์ต่าง ๆ ทั้ง เหตุ ผล อดีต อนาคต และปัจจุบัน ได้ทุกขณะจิตที่ปรารถนาจะรู้ เมื่อรู้แล้ว ขอให้เห็นภาพนั้น ได้ชัดเจนแจ่มใส และพยากรณ์ได้ตามความเป็นจริงทุกประการ เหตุใดที่จะพึงบังเกิดแก่ข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้เหตุนั้น ได้โดยมิต้องกำหนดจิตแม้แต่ประการใด ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

หลวงพ่อเล่าให้ฟัง

เล่ม ๑

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิมพ์เผยแพร่
ครั้งที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๖ จำนวน ๕๐,๐๐๐ เล่ม

จัดทำโดย
เจ้าหน้าที่ธัมมวิโมกข์

พิมพ์ที่ เยลโล่ การพิมพ์ (1988) จำกัด
ถ.เจริญพาสน์ แขวงหิรัญรูจี เขตธนบุรี
กทม. ๑๐๖๐๐

โทร. (๐๒) ๔๖๕–๓๔๗๓
โทร. (๐๒) ๔๖๕–๙๑๖๕

สารบัญ

เรื่อง... หน้า

วิปัสสนาญาณมีกี่แบบ..๓

การตัดสักกายทิฏฐิ..๒๖

สมัยพระพุทธเจ้าบรรลุมรรคผลง่าย..๕๐

ขอฟังธรรมสั้นๆ..๖๕

การใช้อารมณ์มโนมยิทธิให้เป็นประโยชน์..๗๗

การรักษาอารมณ์ของมโนมยิทธิ..๘๗

บทพิสูจน์นักบุญ..๙๑

วิธีปฏิบัติในเรื่องที่ควรสงสัย หรือหลักความเชื่อ..๙๔

เรื่องที่ควรพูด เรื่องที่ควรนำมาสนทนากันในหมู่ภิกษุ..๙๕

อารมณ์พระอรหันต์เป็นอย่างไร?..๙๖

เรื่อง..วิปัสสนาญาณมีกี่แบบ

(สนทนาที่ศาลานวราช วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๒๒)

"หลวงพ่อครับ! วิปัสสนากรรมฐานมีอย่างอื่น มีไหมครับ?"

วิปัสสนา โยมถามไม่ถูก ถ้า *"สมถกรรมฐาน"* มี ๔๐ แบบ แบบใหญ่นะ ***"วิปัสสนากรรมฐาน"*** มีแบบเดียว แต่ว่าลีลาการสอนแยกไปหลายสำนวน

คือวิปัสสนากรรมฐานนี่ เขาสอนตัดขันธ์ ๕ อย่างเดียว

อย่าง ***"วิปัสสนาญาณ ๙"*** ก็ตัดขันธ์ ๕

"อริยสัจ" ก็ตัดขันธ์ ๕ และการพิจารณาขันธ์ ๕ โดยเฉพาะต่างหาก ใช่ไหม

อารมณ์จริง ๆ ก็คือไม่ให้สนใจกับร่างกายเรา ร่างกายคนอื่น และวัตถุธาตุต่าง ๆ เพราะมันเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรมาก

คือว่าไอ้เรานี่มันฉลาดมาก พระพุทธเจ้าบอกให้งดความฉลาดซะบ้าง ใช่ไหม! เกิดมามันจะตายแต่กูไม่ยอมตาย นี่ฉลาดมาก ใช่ไหม อย่างนี้เขาเรียกฉลาดมากเกินไป เกิดมามันต้องแก่ เห็นคนอื่นเขาแก่แต่เราคิดว่าเราไม่แก่ เกิดมาเพื่อป่วยไข้ไม่สบาย แต่เราคิดว่าจะไม่ป่วยไข้ไม่สบาย ใช่ไหม

"ยังไม่อยากตาย..."

ตายช้าลำบากมากนะ ลำบากมาก ยิ่งอยู่นานยิ่งลำบาก...

"อยากจะทำบุญให้มาก ๆ..."

อ้าว! ก็รีบลุก มีเท่าไหร่ก็ทำให้หมดวันนี้ก็ได้นี่...*(หัวเราะ)* ไม่จำเป็นต้องรอช้า ใช่ไหมโยม! ถูกไหม! มีเท่าไหร่ก็กวาดบ้านช่องไร่นาสาโทโอนมาให้วัดนี้ให้หมด เอาให้เกลี้ยงจะได้มาก ใช่ไหม *(หัวเราะ)*

(ครับ!) ครับแต่ไม่เอา *(หัวเราะ)* นี่จับโกหกได้แล้วนะ อยากทำบุญมาก ๆ เออ..ว่าอยากทำบุญนาน ๆ อันนี้ค่อยเข้าท่าบ้างนะ บอกอยากทำบุญมาก ๆ ไม่ถูก...

"คือว่าถ้าอยู่นาน ๆ ก็ทำบ่อย ๆ ก็มาก..."

ไม่ดีหรอก...ไม่ดีหรอกโยม! เราจะรอทำนาน ๆ แล้วจึงรวยมันเหนื่อยมาก รวยเสียวันนี้ดีกว่า ดีใช่ไหม เราต้องการรวยวันนี้ ใช่ไหม เราจะอยู่ไปอีกกี่วันนั่นมันเรื่องหนึ่ง ขอให้รวยเสียก่อน และบุญก็เหมือนกัน เราทำซะวันนี้ให้เต็มที่ อายุจะอยู่เท่าไหร่ก็ตาม เราก็มี

หวังไปสวรรค์ ไปพรหม ไปนิพพานได้ นี่รออยู่นาน ๆ ถ้าบังเอิญถ้ามันอยู่ไม่นานมันจะเสียท่า

และประการที่สอง ถ้ามันอยู่นานไป ถ้าทรัพย์สินหมดเสียก่อน ก็ไม่มีเวลาทำบุญอีก ใช่ไหม! เวลานี้มีเท่าไหร่รีบโอนมาซะ เดี๋ยวจัดการซะ โยมช่วยจัดการด้วยนะ เป็น *"ไวยาวัจกร"* รับโอนให้ที (*หัวเราะ*)

การเจริญวิปัสสนาโยม! ไม่ยากหรอก ***"ถ้าวิปัสสนาแท้นะพระพุทธเจ้าสอนให้เรายอมรับนับถือกฎของความเป็นจริงเท่านั้นเอง"*** ว่ากฎของธรรมดาเป็นยังไง เราอย่าเอาใจเข้าไปฝืนเท่านั้นแหละ **ที่เราต้องเกิดมามีทุกข์นี่ เพราะว่าใจของเราฝืนกฎธรรมดา**

"กิเลส" คืออะไร?

ถ้าใจฝืนกฎธรรมดาเขาถือว่ามี *"กิเลส"*

"กิเลส" คือ **อารมณ์ที่เศร้าหมอง**

อารมณ์ที่เศร้าหมอง ก็หมายถึง อารมณ์ที่ไม่ฉลาด มันเหมือนกับแว่นตา แว่นตานี่ถ้าขัดเสียให้ใสดีก็มองอะไรสะดวก ใช่ไหม! ถ้ามีฝุ่นมีละอองมาติดมันบัง มองอะไรไม่ค่อยจะเห็น ถ้ามันติดมากมันเปื้อนมาก ก็เลยมองไม่เห็นเลย

ใจของเราก็เหมือนกัน ถ้าความฉลาดมันมากมันก็รู้เหตุรู้ผล ถ้าความฉลาดมันน้อยมันก็รู้เหตุรู้ผลยาก ถ้าไม่ฉลาดเลย ก็เลยไม่ต้องรู้อะไรเลย...

อย่างที่พวกเราเกิดมานี่ *เราเกิดเพราะอำนาจของความโง่*

เป็นปัจจัย รวมทั้งอาตมาด้วย หรือไงโยม! ถูกไหม อ้าว! เราก็เกิดด้วยกันนี่ (*หัวเราะ*) ก็เหมือนกัน นี่ไม่ใช่จะว่าโยมโง่ อาตมาเองไม่ต้องไปชาติไหนหรอก ไอ้ชาตินี้น่ะ ตอนต้น ๆ มันก็ยังโง่ ไอ้เดี๋ยวนี้มันก็ไม่ได้ฉลาด แต่ก็พอรู้ตัวบ้างใช่ไหม เป็นเพราะอะไรล่ะ

เมื่อตอนต้น ๆ มันก็ยังคิดอยากจะเกิดใหม่ต่อไปอีก อยากจะรวย อยากจะมียศถาบรรดาศักดิ์ อยากจะมีอำนาจวาสนา แหม..มันบ้าฟุ้งไปหมด

ทีนี้ไอ้ตัวนี้ล่ะโยม! ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า *"กิเลส"*

"กิเลส" แปลว่า **อารมณ์จิตที่เศร้าหมอง** ก็ฟังยาก ต้องมองว่าจิตที่มันโง่ จิตไม่มีความฉลาด ของที่มองเห็นอยู่ไม่จำสภาพ

อย่างเราเกิดมาเป็นเด็กนี่ เราอยากอยู่อย่างเดียว อยากเป็นหนุ่มเป็นสาว ใช่ไหม! พอถึงตอนเป็นหนุ่มเป็นสาวไปแล้ว ตอนนี้ไม่อยากแก่แล้ว ใช่ไหม! ตอนเป็นเด็กถูกผู้ใหญ่เขาว่า เขาด่า เขาตี จะไปไหนก็ไม่สะดวก เขาบังคับจู้จี้ห้ามโน่นปรามนี่ เห็นพวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ เขาไปไหนก็ไปได้ เออ..เมื่อไหร่กูจะโตเสียทีว้า! จะได้ไปเที่ยวสนุก ๆ สักหน่อย มีอะไรก็ทำไปตามสบาย

แต่ทว่าพอถึงตอนเป็นหนุ่มเป็นสาว เราไม่อยากแก่ อีตอนไม่อยากแก่นี่ผิดแล้ว ใช่ไหม ไอ้เป็นเด็กนี่ทำยังไง ๆ ก็ต้องเป็นหนุ่มเป็นสาวจนได้ มันทรงตัวเป็นเด็กอยู่ไม่ได้ ในเมื่อเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้ว ก็ต้องเข้าไปถึงวัยแก่ แต่ว่าใจมันไม่ยอมแก่ อีตรงนี้แหละใจมันโง่ ตรงนี้แหละ! ใช่ไหม! เขาเรียกว่า *"ใจโง่"*

คือจะทำยังไงก็ตาม จะห้ามปรามไม่ได้

ร่างกายเราต้องแก่

ร่างกายเราต้องป่วย

ร่างกายเราต้องตาย

ทีนี้เราเคยคิดไหม! บางครั้งเราเคยป่วยตั้งหลายครั้ง เลิกแล้วก็ไม่เคยคิดถึงความป่วยเลย ว่ามันมีทุกขเวทนา

บางทีคิดว่าป่วยคราวนี้แล้วหายมันคงไม่ป่วยต่อไปอีกนะ นี่มันโง่แบบนี้ ท่านจึงเรียกอารมณ์ประเภทนี้ เรียกว่า ***"อารมณ์กิเลส"*** **กิเลสมันมีอารมณ์เศร้าหมอง**

จิต สมาธิ และวิปัสสนาญาณ

ตามธรรมดา *"จิต"* น่ะ พระบาลีว่า

"ปะภัสสะรัง จิตตัง"

"จิต" **จริง ๆ มีสภาพเป็น** ***"ปภัสสร"*** **คือมีสภาพแจ่มใส**

ทีนี้ความจริงการที่เราให้ทานก็ดี รักษาศีลก็ดี เจริญภาวนาก็ดี เราจะล้างสิ่งที่จิตมันสกปรกให้มันเข้าถึงสภาพเดิมของมัน ใช่ไหม เวลานี้จิตของเรามันไม่เท่าจิตเดิม จิตเดิมจริง ๆ มันมีสภาพใสเหมือนแก้ว คือ *"ปภัสสร"* น่ะ

ทีนี้ที่เราปฏิบัติ พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ปฏิบัติล้างให้จิตมันสะอาดจากกิเลส พอจิตสะอาดจากกิเลสเต็มที่ เต็มที่ของความสะอาด อันดับต้นก็คือ *ฌาน ๔* พอจิตเข้าถึง ฌาน ๔ ก็จะเหมือนกับ

แก้วที่ล้างสะอาดแล้ว มองใสแจ๋วใช่ไหม แล้วสิ่งที่จะเพิ่มเข้ามาอีกทีก็เป็น *"วิปัสสนาญาณ"* ทีนี้ให้เป็นประกายเลย มองเหมือนดาวประกายพรึก

ทีนี้การที่เราปฏิบัติทำทุกอย่างนี่ โดยมากพวกเราก็ไปติดกายกันเสียมากกว่าไปติดจิต

ตัวอย่างพระจักขุบาล

อย่างเมื่อวานพระมาถามว่า ปวดนี่มึนนี่ทำไง นี่เลยถูกด่าไปเลย เวลาจะนั่งกรรมฐานจะทำอะไร ก็ถือว่าขันธ์ ๕ มันจะพังก็เชิญพังไป ต้องดูตัวอย่าง ***พระจักขุบาล***

พระจักขุบาล ท่านตัดสินใจว่า พรรษานี้ทั้งพรรษาเราจะถือ ***เนสัชชิ*** ตลอด

คำว่า ***เนสัชชิ*** นี่มันนั่ง **นั่งตรง หลังไม่พิงอะไรเลย** อันนี้ถือเป็นแบบ *"อุกฤษฏ์"* ถ้าเอามือเท้าแบบนี้ถือว่าเป็นอย่างกลาง แต่ไม่นอน ถ้านอนหลังถึงพื้นถือว่าขาดจาก ***เนสัชชิ*** เป็นธุดงค์อันดับหนึ่ง แต่ว่า ***พระจักขุบาล*** ท่านนั่งตลอด ๓ เดือน

ทีนี้ต่อมาไอ้กรรมเก่ามันมีอยู่ กรรมในอดีตที่ท่านทำคนอื่นให้ตาบอด และในช่วงกลางพรรษาก็เป็นจุดที่ท่านจะได้อรหัตผล พอใกล้เข้าไปแล้ว ไอ้กรรมเก่าก็กำเริบมันก็เข้ามาสนอง กรรมที่เป็นอกุศลเดิมทำให้ตานี่มองไม่ค่อยจะเห็น ตาเจ็บ เดินไปไหนก็น้ำตาไหลเรื่อย

ก็มีหมอคนหนึ่งเขามีความสามารถ ยาของเขานี่ถ้านอนหยอด

และหยอดครั้งเดียวจะหายทันที แกก็ทำยามาถวายนำมาถวายท่าน ท่านก็หยอด แต่ท่านนั่งหยอด ท่านไม่ยอมนอน ท่านถือ *เนสัชชิ* ท่านไม่ยอมนอน

ในที่สุด ๒-๓ วัน หมอเขาถามพระว่า

"พระจักขุบาล นัยน์ตาหายหรือยัง?"

พระบอกยัง เอ๊ะ! ถ้ายังงั้นองค์นี้ต้องนั่งหยอดแล้ว ถ้านอนหยอดครั้งเดียวมันหายเลย ก็มาถามท่าน ท่านก็เฉย ๆ เป็นอันว่าหมอก็ทราบ

หมอทำยาอีกครั้งหนึ่งบอกว่า

"ถ้าหากว่าท่านไม่ยอมปฏิบัติตาม ผมจะไม่รักษาอีก"

ท่านก็ไม่ยอมนอน พระก็อ้อนวอนขอให้นอน ท่านก็บอกจะห่วงอะไรกับขันธ์ ๕ นี่เราต้องการมรรคผลนิพพานที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ถ้ามรรคผลนี้ยังไม่เกิดกับเราเพียงใด เราถือ *"สัจจะ"* ว่าเราจะถือ *เนสัชชิ* ตลอด ๓ เดือน นี่เราจะไม่นอนเด็ดขาด

แล้วต่อมาไม่กี่วันนัยน์ตาก็มาแตก บอด! อีตอนนัยน์ตาบอดนี่ บอดพร้อมกับความเป็นอรหันต์ เป็นยังไง มาพร้อมกันเห็นไหม ไอ้กรรมดีกำลังเดินเข้าไป ไอ้กรรมที่เป็นอกุศลมันแซงปั๊บทันที ถ้าเป็นคนอื่นพัง ไม่ต้องคนอื่น

อย่างอาตมาก็น่ากลัว ใช่ไหม เดิน ๆ น้ำตามันไหล เอ๊ะ! นอนเสียหน่อยเถอะน่า หยอดครั้งเดียวอาจจะนอนแค่ไม่ถึงวัน เดี๋ยวเดียวครู่หนึ่งพอยาไหลซาบซ่านไปทั่วก็ลุกขึ้นนั่ง แต่ว่านั่นท่านปฏิญาณตน

ไว้ว่า พรรษานี้ทั้งพรรษาจะไม่ยอมนอน นี่ท่านถือ *"สัจจะ"*

ทีนี้การที่เราจะเจริญกรรมฐาน ก็ต้องถืออารมณ์อย่าง ***พระจักขุบาล*** แต่ไม่ใช่ให้ไปนั่งนะ ถือว่า

"เราตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ต้องทำอย่างนั้นเอาจริงเอาจัง โดยไม่คำนึงถึง ขันธ์ ๕ คือ ร่างกาย"

คำว่า *"ไม่คำนึง"* นี่หมายความว่า เรานั่งอยู่อย่างนี้ ตั้งใจจะนั่งชั่วโมงให้มันชั่วโมงจริง ๆ ถ้าพูดถึงได้แล้วนะ ถ้าหากฝึกใหม่ ๆ อย่าไปตั้งเวลาชั่วโมง มันจะมากเกินไป ตั้งเวลาไว้สัก ๕ นาที หรือ ๑๐ นาที ในช่วง ๕ นาที หรือ ๑๐ นาที เราจะภาวนาว่าอย่างนี้

หรือว่าเราจะพิจารณาในขอบเขตของอย่างนี้ ให้มันอยู่อย่างนี้โดยเฉพาะ ไม่ให้มันคิดถึงเรื่องอื่นเลย ถ้าเวลายังไม่ครบกำหนด ถ้าจิตคิดถึงเรื่องอื่น ตั้งต้นมันใหม่ให้มันเข็ดใช้ระบบนี้ไม่ช้าก็ได้ดี ถ้าใช้ระยะยาวน่ะพัง! จิตของเรายังไม่เป็นฌานจริง ๆ ใช่ไหม ถ้าที่เขาเป็นฌานจริง ๆ อย่าว่าแต่ ๑ ชั่วโมงเลย มันสักกี่พันชั่วโมงเขาก็อยู่ได้ พันชั่วโมง ดีไม่ดีตัวตายไปแล้ว ใจยังไม่เป็นไร แต่ไม่แน่นะ!

นิโรธสมาบัติ

ถ้าเข้า *นิโรธสมาบัติ* ไม่เป็นไร *นิโรธสมาบัติ* นะ! มันมีอะไรเกิดขึ้นกับขันธ์ ๕ ไม่ได้ เกิดได้แต่ว่าขันธ์ ๕ จะมีอันตรายไม่ได้ อย่าง ***นันทยักษ์*** ตีหัว ***พระสารีบุตร*** นั่นไง ก็ ***พระสารีบุตร*** ท่านนั่งเข้า ***นิโรธสมาบัติ*** อยู่ ***นันทยักษ์*** ก็เห็น ***เหมวตายักษ์*** เหาะมาในอากาศ

เหมวตายักษ์ นี่เราเรียกว่า *เหม* ก็ *เหม* ท่านเป็นพระโสดาบัน แต่ *นันทยักษ์* ยังไม่ได้อะไรกับเขาเลย ไม่เคารพพระพุทธเจ้า เหาะมาก็ดันเหาะตรงหัว **พระสารีบุตร** พอดี พอเหาะจวนจะถึงอากาศแข็งไปไม่ได้ ไปยังไงก็ไปไม่ได้

ก็มองดูข้างล่างว่า *"อ๋อ..ไอ้โล้นนั่งอยู่ตรงนี้เอง ขวางกู เดี๋ยวก็ตีกบาลเสียเถอะ!"*

เหมวตายักษ์ บอก *"อย่าไปยุ่งกับพระสาวกของพระสมณโคดมนะ อันตรายมาก..."*

นันทยักษ์ บอก *"เอ๊ะ! ไม่ได้ต้องเอา"*

เหมวตายักษ์ ก็บอกว่า *"เราก็หลีกไปซะก็หมดเรื่อง"*

นันทยักษ์ บอก *"ไม่หลีก..หน่อยแน่ะ! มานั่งขวางทาง"*

ความจริงนั่งอยู่ข้างล่างนะ แกเหาะไปข้างบน *เหมวตายักษ์* ห้ามไม่ได้ *นันทยักษ์* ลงมาก็เอากระบอกเพ่นกบาล **พระสารีบุตร** เข้าให้ ตีปัง! ท่านบอกว่า ถ้าตีนี่กำลังช้าง ช้างก็จมดิน นี่กำลัง! ถ้าตีเขา เขาก็หวั่น

แล้วปรากฏว่าผมของ **พระสารีบุตร** ไม่เป็นอะไรเลย แม้แต่ผมก็ไม่ยุบ แล้วพอตีเสร็จปรากฏว่า *นันทยักษ์* ยังเก่งต่อไปอีก ไม่เก่งเท่านั้น ลงอเวจีเดี๋ยวนั้นทันที เห็นไหม! ยังเก่งไม่พอนะตีหัวน่ะ ลงอเวจีร้อนทั้งไฟเผา ทั้งหอกเสียบ ยังเก่งกว่าเดิมอีก นี่เวลานี้ยังอยู่ว่าง ๆ โยมจะแอบไปเป็นลูกศิษย์ก็ได้ *(หัวเราะ)*

คือว่าถ้าเข้า **นิโรธสมาบัติ** ร่างกายจะเป็นอันตรายไม่ได้ อย่าง

คณะของ ***พระนางสามาวดี*** ที่ต้องถูกเผาไฟ ๕๐๐ คน คือว่าสมัยก่อนโน้นเคยเป็นบริวารของพระราชาองค์หนึ่ง พระราชาก็มีความเคารพในพระปัจเจกพุทธเจ้า

วันหนึ่งพระราชาก็ชวนนางสนมนารีไปอาบน้ำทะเล เวลานั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์นั้นไปเข้า ***นิโรธสมาบัติ*** ตรงนั้นพอดี พวกสาวสรรกำนัลในบ้าง ผู้ใหญ่บ้านในบ้าง เมื่อเล่นน้ำหนาวก็เกิดสุมไฟ สุมไฟผิง ไอ้ไฟระยำก็เลยลามเข้าไปไหม้ป่า พอไหม้ป่าก็ตาย...

พระปัจเจกพุทธเจ้านั่งอยู่ก็เห็น พอป่าไหม้ไปแล้ว เพราะป่าไม่ใหญ่ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้านั่งดำเป็นตอตะโก ไอ้เขม่าไฟน่ะแกก็จำได้ว่า พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์นี้เป็นที่เคารพของพระราชา ถ้าพระราชาทรงทราบว่า พวกเราจุดไฟผิงแล้วก็ไฟลามป่าไปไหม้พระปัจเจกพุทธเจ้าตาย เราก็จะถูกลงอาญาอย่างหนัก ไหน ๆ ก็ตายแล้วให้ไหม้หมดองค์เลยก็แล้วกัน เอาฟืนมาทับวาง ๆ กอง ๆ ขึ้นไปสูงแล้ว

ก็ทับ ทับเสร็จแล้วก็จุดไฟแล้วก็กลับ

ปรากฏว่าพวกเธอกลับแล้วมันยังไม่ครบ ๑๕ วันนะ ท่านก็นั่งอยู่อย่างนั้น พอครบ ๑๕ วัน ปรากฏว่าท่านก็ไปตามปกติ ***นิโรธสมาบัติ*** นะ เห็นไหม!

มาชาติสุดท้ายคณะ ***พระนางสามาวดี*** จึงต้องถูกเผาเพราะไม่มีความผิด ๕๐๐ คน นี่กฎของกรรม

วิธีทำจิตให้สะอาด

ฉะนั้น ไอ้จิตนี่โยมทำให้สะอาดเสียนะ

วิธีทำให้จิตสะอาดก็ทำง่าย ๆ...

(๑) ถ้าเราเห็นว่ารูปสวย ถามว่ารูปอะไรมันสวยจริงบ้าง ถามใจมัน ใช้ปัญญานะ รูปคนสวย หรือว่ารูปสัตว์สวย หรือว่ารูปวัตถุสวย มันจะสวยอยู่แค่ชั่วขณะเดียว ต่อไปมันจะโทรมไปทีละน้อย ๆ ใช่ไหมโยม! ถูกไหม

อย่างโยมเมื่อยังหนุ่ม ๆ หล่อ เดินเจ้าชู้กรุ้มกริ่ม ตอนนี้ก็หล่อนะ แต่ต่อไปก็หลอ (*หัวเราะ*) หลอหล่อ หลอล่ะใช่ไหม ต่อไปก็หลอไม่เป็นเรื่องหรอก นี่สภาพมันไม่ทรงตัว

ไอ้เสียงที่เราชอบใจนี่ ฟังผ่านหูแล้วก็หายไป ใช่ไหม กลิ่นที่เราชอบใจผ่านประสาทจมูกแป๊บเดียวก็หายไป รสอาหารก็ไม่มีความหมาย ตกเข้าไปถึงท้องก็ไม่รู้รส มันรู้รสปลายลิ้นแค่นิดเดียว และไอ้การสัมผัสก็แค่นั้นแหละ เป็นปัจจัยของความทุกข์

แล้วเราก็มานั่งดูไอ้ตัว ***กามฉันทะ*** คือพอใจในรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ ใครมันสวยทรงตัวบ้างมีไหม ไม่มี ใช่ไหม!

และไอ้ความสวยสดงดงามน่ะ ที่เราเห็นแต่ผิวภายนอก มันสวยที่หนังกำพร้านิดหนึ่ง แผ่นบางเจี๊ยบ ใช่ไหม พอเอาน้ำร้อนไปลวกหนังกำพร้าลอก ไม่อยากมองแล้วใช่ไหม แล้วก็ลึกเข้าไปข้างในก็เต็มไปด้วยมูตรและกรีส คือเต็มไปด้วยอุจจาระ ปัสสาวะ น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง ดีหรือไม่เป็นเรื่อง

และจากนั้นก็โทรมไปทุกวัน ๆ ถึงแม้ไม่ถูกน้ำร้อนลวกก็ตามเถอะ แก่ลงไป ๆ พอแก่เหลาเหย่อย่างพวกเราไม่มีใครเขาอยากได้แล้ว ใช่ไหม ทีนี้ขายไม่ออกแล้ว แถมเขายังไม่เอาเลย (*หัวเราะ*) อย่าว่าแต่ขายเลยนะ เอาไปมอบให้เขาแถมให้อีก เขายังไม่เอานะ นี่มันเป็นอย่างนี้ ความจริงมันเป็นจุดนี้

ฉะนั้น การเจริญวิปัสสนาญาณพระพุทธเจ้าให้ยอมรับเดี๋ยวนี้ **เอาจิตยอมรับว่าเราเกิดมาเป็นเด็ก และการเดินเข้าไปหาความเป็นหนุ่มนั้น คือเดินเข้าไปหาความตาย นี่เราเดินเข้าไปหาความตายทุกลมหายใจเข้าออก**

ต่อไปถึงความเป็นหนุ่มเป็นสาว มันจะต้องแก่ จิตเราไม่ยอมรับ ถ้าการเจริญวิปัสสนาก็ยอมรับว่ากายนี้ต้องแก่ เห็นคนแก่ งก ๆ เงิ่น ๆ มา ก็ต้องนึกว่า **สักวันหนึ่งข้างหน้าสภาพของเราต้องเป็นอย่างนี้ แล้วเราก็ไม่เสียใจไม่อาลัยในมัน เพราะว่าธรรมดามัน**

เป็นยังงั้น เรายอมรับนับถือ ใช่ไหม!

ในเมื่อความแก่เข้ามาถึงเรา เราก็รู้ เออ..เชิญแก่ไปตามสบายเถอะโว้ย! กูรู้แล้วว่ามันจะแก่ ใช่ไหม เราไม่เชิญมันก็แก่ เราก็เลยเชิญเสียส่ง ตกกระไดพลอยโจน ใช่ไหม ทีนี้ในเมื่อมันจะแก่หรือยังไม่แก่ก็ตาม เห็นคนที่เขาป่วยไข้ไม่สบายนี่ เราจะต้องมีความรู้สึกว่าร่างกายของเรานี่มันเป็น ***"โรคนิทธัง"*** **มันเป็นรังของโรค** ใช่ไหม สักวันหนึ่งข้างหน้าเราอาจจะต้องป่วยไข้ไม่สบาย

ถ้าทุกขเวทนาจากการป่วยไข้ไม่สบายมันเกิดขึ้นกับเรา เราจะทำใจแบบไหน ไอ้กายน่ะสู้มันไม่ได้นะ เราจะทำใจแบบไหนเราก็ต้องทำใจว่า นี่มันเป็นเรื่องธรรมดาของมัน มันป่วยเราก็ไปหาหมอรักษากินยา เพื่อเป็นการบรรเทาทุกขเวทนา **แต่จิตนี่จะไม่มีความหวั่นไหวไปตามอาการป่วย ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา** ถือว่าการป่วยคราวนี้หมอรักษาหายก็หาย ไม่หายก็ตาย ก็เป็นเรื่องของขันธ์ ๕ ร่างกายมัน เพราะมันจะต้องตายอยู่แล้ว เวลาป่วยจิตก็สบาย เวลาแก่จิตก็สบาย

และอีกอันหนึ่งนั่นก็คือ ที่ท่านตรัสไว้ใน ***"อภิณหปัจจเวกขณ์"*** ว่าเราจะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจเป็นธรรมดา ไอ้ของที่เรารักเราชอบใจ เราไม่อยากให้มันจากไป นี่เราห้ามไม่ได้ ใช่ไหม

อย่างคนที่เรารัก เมื่อเขาจะตายเราห้ามได้ไหม ไอ้รูปสวยนี่เราไม่ต้องการให้มันเศร้าหมอง มันจะเศร้าหมองเราห้ามได้ไหม มันไม่ได้ ใช่ไหม

ทีนี้ทรัพย์สินยังมีอยู่ บุตร ภรรยา สามี ยังมีอยู่ และตัวเราจะตายเราก็ห้ามไม่ได้

ฉะนั้น เมื่อความตายที่มันจะเข้ามาถึงเราก็ทำใจสบาย ถือว่านี่เป็นเรื่องธรรมดาของขันธ์ ๕

แต่ว่าถ้าสบายอย่างนี้เขาไม่ใช้นะ ดีแต่ไม่ใช้ แต่ที่จะใช้จริง ๆ เราต้องพิจารณาว่า *ร่างกายนี้มันมีสภาพไม่เที่ยง* จากเด็กแล้วก็เป็นคนหนุ่มคนสาว ในช่วงจากความเป็นเด็กถึงความเป็นคนหนุ่มคนสาวนี่เราปรารถนาอยู่นาน

เวลานั้นตลอดเวลาเรามีแต่ความทุกข์ทุกขณะใช่ไหม เดี๋ยวก็หิว เดี๋ยวก็ปวดท้องขี้ เดี๋ยวก็ปวดท้องเยี่ยว เดี๋ยวก็หนาว เดี๋ยวก็ร้อน เดี๋ยวขัดใจคนนั้น เดี๋ยวก็ขัดใจคนนี้ บางทีมีสตังค์พอมั่งไม่พอมั่งใช่ไหม นี่อารมณ์มันเป็นทุกข์ ใช่ไหม อาการอย่างนี้มันเป็นอารมณ์ของการเป็นทุกข์

เราจะต้องจำว่า เจ้าขันธ์ ๕ มันคือร่างกายนี่ ถ้ามันมีขึ้นมาเมื่อไหร่ มันจะต้องทุกข์แบบนี้ทุกชาติ

อารมณ์จิตเราจะคิดไว้ตัวเดียวคือว่า วิปัสสนาญาณตัวสุดท้ายคือว่าขึ้นชื่อว่า

"ขันธ์ ๕ แบบนี้จะไม่มีสำหรับเราอีก ชาตินี้ถือว่าเป็นชาติสุดท้ายที่เราจะมีขันธ์ ๕ ใช่ไหม...?"

พอถึงความเป็นหนุ่มเป็นสาว เราก็ไม่เมาในความเป็นหนุ่มเป็นสาว คือว่าพ่อเราแม่เราท่านเป็นหนุ่มเป็นสาวมาก่อน ปู่ย่า ตา

ยาย ญาติผู้ใหญ่ของเราท่านเป็นหนุ่มเป็นสาวมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้ทุกคนท่านแก่หมด ในเมื่อท่านเป็นผู้ให้กำเนิดเรา ท่านอุปการะเรา ท่านแก่ได้ เรามันก็ต้องแก่ เพราะเราเกิดมาจากท่าน

และเกิดมาแล้วท่านก็เลี้ยงอาหารประเภทเดียวกับท่าน ท่านกินอะไรเราก็กินอันนั้น ใช่ไหม ทีนี้อาหารประเภทนี้มันห้ามความแก่ไม่ได้ เราก็ต้องแก่ตามนี้ล่ะ **จิตเราก็พร้อม ถ้าความแก่มันเข้ามาถึง เราก็ถือว่าเป็นธรรมดา**

แล้วก็ต่อไปนั้นเราก็คิดต่อ คิดไว้เสมอว่า

"ร่างกายนี้จะมีชาติเดียว ชาติต่อไปไม่มีอีก จุดที่เราต้องการนั่นคือ พระนิพพาน"

พอความป่วยเข้ามาถึง ความตายเข้ามาถึงก็ยังดี พอความป่วยเข้ามาถึง ก็คิดว่า

"เออ..หมอเขารักษาไว้ได้มันก็อยู่ รักษาไม่ได้มันพังก็ช่างมันเถอะ! กูไปนิพพานล่ะ ใช่ไหม...?"

ทีนี้ไอ้ตัวตายที่จะเข้ามาจริง ๆ เราก็นึกว่า

"เออ..ดี! ขันธ์ ๕ ที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ขันธ์ ๕ ที่เต็มไปด้วยความทุกข์ ไม่จีรังยั่งยืน มันพังเสียได้ก็ดีแล้ว เราขอไปตามทางที่องค์สมเด็จพระประทีปแก้วท่านทรงสอน นั่นคือพระนิพพาน ใช่ไหม...?"

จิตจับพระนิพพานเป็นอารมณ์ แล้วก็จิตพยายามลดความรักในระหว่างเพศ

วิธีลดความรักในระหว่างเพศ ให้ดูความเป็นจริงของผู้ชายและผู้หญิงทั้งหมด ร่างกายของคนแต่ละคนมีใครสะอาดบ้าง มันเต็มไปด้วย **ขี้** เต็มไปด้วย **เยี่ยว** ใช่ไหม

ไอ้ **เลือด** เราต้องการแต่พอมีดบาดนิด เลือดไหลหน่อย แหม..นี่เลือดสกปรก รีบล้างใช่ไหม

น้ำลาย อยู่ในปากอมได้ แต่พอบ้วนออกมาแล้ว มือแตะไม่ได้สกปรก

นี่แสดงว่า **ร่างกายภายในของเราเต็มไปด้วยความสกปรก ร่างกายของคนอื่นก็เต็มไปด้วยความสกปรก** ในเมื่อมันสกปรกอย่างนี้ เราจะมีความปรารถนาในร่างกายของเรา ในร่างกายของคนอื่นเพื่ออะไร ใช่ไหม เกิดมาแล้วมีแต่ความสกปรกโสมม ไม่เอาแล้ว...เลิก! ใช่ไหม

"โลภะ" ความโลภ

ต่อไปก็ไปดูไอ้ *โลภะ* ความโลภ

คำว่า *"โลภ"* ในที่นี้หมายถึง ***การคดโกงเขา***

หากว่าทำมาค้าขายด้วยความสุจริตใจ ทำไร่ไถนา ได้มาด้วยความสุจริตใจ อันนี้ท่านเรียกว่า *"สัมมาอาชีวะ"* ไม่ใช่ว่าตัดความโลภมีนาร้อยไร่ลดเหลือสิบไร่ ไม่ใช่ยังงั้น ตัดความโลภมีนาอยู่สิบไร่ทำเก็บหอมรอมริบดี อาจจะซื้อนาร้อยไร่ถ้าเงินมีอยู่ ใช่ไหม

หรือว่าจะไปกู้หนี้ยืมสินใครมาอะไรก็ตาม แต่ไม่เกินวิสัยที่เรา

จะใช้ได้ เพื่อความเป็นอยู่เป็นสุขในสภาพชีวิตที่ส่วนตัว อันนี้ท่านไม่เรียกว่าโลภ ท่านเรียกว่า *"สัมมาอาชีวะ"* ใช่ไหม

คำว่า *"โลภ"* ในตอนต้นหมายถึงโกง แม่ค้าโกงตาชั่งน่ะ พวกชาวนาโกงข้าว เอาข้าวดีล่อเอาหน้าไว้ข้างบน เจ๊กมันบอกว่าข้าวดีแจ๋ว! ข้างล่างข้าวหักทั้งนั้น ใช่ไหม ไอ้นี่เรียกว่าการโกง การยื้อแย่ง การลัก การขโมย เป็นตัวโลภ

ทีนี้เราก็ตัดตัวโลภ

วิธีตัด! ตัดแบบไหน?

ตัดด้วยการให้ทาน ถวายทานแก่ภิกษุสามเณรก็ดี ให้ทานกับคนยากจนเข็ญใจก็ดี ให้ทานกับคนจนหรือว่าคนเดินทางที่หิวมาก็ดี ให้ทานกับสัตว์เดรัจฉานก็ดี มันเป็นอาการตัด *โลภะ* ความโลภ ให้

ชิ้นหนึ่งความโลภมันขาดไปจุดหนึ่ง ให้ไปครั้งหนึ่งความโลภมันขาดไปจุดหนึ่ง ให้บ่อย ๆ ในที่สุดความโลภมันก็ขาดหมด

ความโลภขาดหมดมันจะมีตัวไหน ก็มีตัวคำว่า *"พอ"* นี่ตัวนี้เรียกว่า ***"การตัดใหญ่"*** นะ

คำว่า *"พอ"* นั่นคือ **จิตสบาย ๆ มันมีเท่านี้ ก็พอเท่านี้** แต่ไม่ใช่ไม่ทำนะ ทำตามฐานะที่ทรงตัวอยู่ แต่นี่มันเป็น ***"อารมณ์ของอนาคามี"*** แล้วนะ

ถ้าตัดตัวโลภได้ ตัด ***ราคะ*** ได้ ตัด *โลภะ* ได้ เป็น ***"อารมณ์ของพระอนาคามีมรรค"*** แล้ว

ทีนี้ต่อไปเราก็ตัดความโกรธ ไอ้ความโกรธนี่ ถ้าเราคิดว่าไอ้คนทุกคนนี่ ถ้าเราจะฆ่ามันก็ตาย ใช่ไหม ถ้าเราไม่ฆ่ามันตายไหมโยม! ตายไหม ตายไหมโยม!

การดับความโกรธ

ถ้าเราไม่ฆ่าเขา เขาจะตายไหม ตาย! ไม่มีใครมันอยู่ค้ำฟ้าหรอก แล้วจะไปนั่งฆ่ามันให้มันเมื่อยมือทำไม ใช่ไหม มันไม่อยากทำให้ดีก็เป็นความเลวของมัน มันทำให้เราโกรธ แต่เราไม่โกรธ **แล้วความโกรธมันเป็นของเลว** แต่ใหม่ ๆ ก็อดโกรธไม่ได้นะ

เพราะฉะนั้นเราก็นิ่งเสีย บอกมันจะเลวก็เลวไปคนเดียว มันมาด่า เหวย ๆ ๆ เราก็อดใจ มันโกรธเราก็อดใจ ช่างมันเถอะ! ทีนี้ถ้ามันเก่งจริงมันต้องด่าไม่เลิก ถ้ามันเลิกเมื่อไหร่ มันแพ้เราเมื่อนั้น ใช่

ไหม อีตอนนี้ใหม่ ๆ ก็ฝืนยากหน่อย แต่ฝืนบ่อย ๆ น่ะ อารมณ์มันจะชิน

ทีนี้การตัดความโกรธ พระพุทธเจ้าท่านให้ทรง *"**พรหมวิหาร ๔**"* พอตื่นขึ้นมาตั้งแต่เช้าคิดว่าตั้งแต่เช้าจนกว่าจะหลับ เราจะไม่มีจิตคิดเป็นศัตรูกับใคร ถึงแม้ว่าเขาจะคิดเป็นศัตรูกับเราก็ตาม เราจะไม่คิดตามนั้น **เราจะถือว่าคนและสัตว์ทั้งหมดในโลกนี้ เป็นเพื่อนที่ดีสำหรับเรา แต่ทว่าใจเราเป็นยังงั้น บังเอิญเขาเลว เราก็ต้องวางอุเบกขาพ่วงท้าย เฉย! ไม่คบหาสมาคม**

แต่ไม่ได้โกรธนะ ใช่ไหม ต้องถือตาม *"**มงคลหมวดที่หนึ่ง**"* ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"อเสวนา จะ พาลานัง ปัณฑิตานัญจะ เสวะนา ปูชา จะ ปูชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง" ท่านบอกว่า

จงอย่าคบคนพาล คือไม่คบคนชั่วหนึ่ง

คบแต่บัณฑิตหนึ่ง

จงบูชาบุคคลที่ควรบูชาหนึ่ง

ทั้ง ๓ ประการ จัดว่าเป็นอุดมมงคล ใช่ไหม!

ทีนี้ในเมื่อเรามี *"**พรหมวิหาร ๔**"* เราดีกับเขา แต่เขาเลวกับเรา เขาคิดเป็นศัตรูเรา เราไม่คบ เราแยกออกมาวางเฉยเสีย ด้วยตัวอุเบกขา ใช่ไหม

ทีนี้ถ้าหากว่าจะถามว่า ถ้ายังงั้นไม่เป็นการถือตัวถือตนรึ! ไม่ใช่เราถือ ถ้าเขาดีเราก็คบ เพราะอะไร

เพราะหากว่าเราขืนคบหาสมาคมกับคนเลว เราก็จะเลว

ไปด้วย ถึงแม้ว่าเราไม่เลว กลิ่นเลวมันก็ติด

ท่านอุปมาไว้ในมงคลบอกว่า ถ้าเราเอาใบตองมาห่อของเน่า ไอ้ของเน่านี่มันไม่ซึมลงไปในเนื้อของใบตอง แต่ว่ากลิ่นเหม็นมันจะติดใบตอง โยนของเน่าทิ้งไป เอาใบตองมาดมมันยังเหม็น ใช่ไหม!

ถ้าเราคบหาสมาคมกับคนพาล เขากินเหล้า เราไม่กินเหล้า เขาสูบเฮโรอีน เราไม่สูบเฮโรอีน เขาลักเขาขโมย เราไม่ลักเราไม่ขโมย เขาไปข่มเหงชาวบ้าน เราไม่ไปแต่เราถือว่าเป็นเพื่อนกัน เราเดินด้วยกัน คนเขาเห็นเข้าเขาจะหาว่าเราเป็นคนชั่วเท่ากับคนนั้น อย่างกลิ่นติดที่ใบตอง ใช่ไหม!

ทีนี้เราก็ต้องใช้วางอุเบกขา วางเฉยไว้ก่อน ในเมื่อเขาเลวเราไม่ใช่เกลียด แต่ว่าเราก็วางเฉย ยังไม่คบ คบไม่ได้เพราะเขายังเลวอยู่ ถ้าเขาดีเมื่อไหร่เราคบเมื่อนั้น

พรหมวิหาร ๔ และ กสิณ ๔

ทีนี้ในเมื่อเราจะตัดตัวนี้ตัดตัวโกรธ *โทสะ* ความโกรธนี่ ต้องมี *"พรหมวิหาร ๔"* ประจำใจ คือ

(๑) เมตตา ความรัก

(๒) กรุณา ความสงสาร

(๓) มุทิตา จิตอ่อนโยน

(๔) อุเบกขา ความวางเฉย

ไอ้ตัวนี้ไหวหรือไม่ไหว ค่อย ๆ ทำมันก็ไหว แต่บางทีอาจจะ

ไม่ถูกใจเรา ถ้า *"**พรหมวิหาร ๔**"* เป็นอารมณ์คิดไม่ถูกใจเรา เราอยาก จะใช้อารมณ์ปักให้มันทรงตัว แล้วก็ตัด *โทสะ* ตรงนี้ถ้าอันนี้ไม่ชอบ พระพุทธเจ้าก็มีให้อีก ๔ นั่นก็คือมี **กสิณสีแดง สีเหลือง สีเขียว สี ขาว** เรียกว่า *"กสิณ ๔"*

กสิณนี่เป็นกสิณตัด *โทสะ* เราก็ใช้ *"กสิณ ๔"* อย่างนี่อย่างใด อย่างหนึ่งโดยเฉพาะ ไม่จำเป็นต้อง ๔ อย่าง เอามาทรงกำลังจิตให้มัน เป็นฌานสมาบัติ

พอจิตเริ่มเป็นฌานสมาบัติ กำลังของ *"กสิณ ๔"* กสิณนี่อย่าง ใดอย่างหนึ่งก็ตาม จะเข้าไปตัดอารมณ์ของความโกรธ เมื่อเข้าไปตัด อารมณ์ของความโกรธ ตอนนี้ความโกรธมันก็อ่อนกำลัง อ่อนกำลัง นี่หมายความมันลุกไม่ขึ้น แต่มันยังไม่ตาย

ก็ต้องใช้ปัญญาตัด *โมหะ* ล้างให้มันตายไปเลย ใช่ไหม ปัญญาเข้ามาตัด *โมหะ* คือความหลง

ที่เราหลงว่าร่างกายเป็นเราเป็นของเรา เรามีในร่างกาย ร่าง กายมีในเรา ความจริงมันไม่ใช่

ถ้าร่างกายเป็นเราจริง เป็นของเราจริง มันต้องไม่แก่ มันต้องไม่ป่วย มันต้องไม่ตาย มันต้องไม่พัง ใช่ไหม...?

แต่นี่ร่างกายมันเกิดขึ้นด้วยกำลังของตัณหา เพราะว่าตัณหา นี่น่ะมันสร้างมันฝังทำใจให้ชั่ว มันจึงได้ติดในอำนาจของ *โลภะ* ความ โลภ *ราคะ* ความรัก *โทสะ* ความโกรธ *โมหะ* ความหลง ทำให้เรา เกิด ถ้าอารมณ์อย่างนี้ไม่มีเราก็ไม่เกิด

ฉะนั้น ในเมื่อ *ราคะ* ก็ดี *โลภะ* ก็ดี *โทสะ* ก็ดี มันเพลียลุกไม่ขึ้น การใช้วิปัสสนาญาณก็ง่าย เราก็มองดูว่าไอ้ที่เราต้องมีอารมณ์รักเพราะเราคิดว่าร่างกายเราดี ร่างกายของบุคคลอื่นดี เวลานี้เราเห็นสภาพสกปรกของร่างกายของเราและของคนอื่น เห็นสภาพการพังของร่างกายของเราและของคนอื่น

ที่เรามีทุกข์ก็เพราะอาศัยมีร่างกายเป็นสำคัญ ถ้าร่างกายอย่างนี้ยังทรงอยู่เพียงใด เราก็ต้องทุกข์เพียงนั้น

เราต้องการพระนิพพานอย่างเดียว

ฉะนั้น ร่างกายประเภทนี้จะไม่มีสำหรับเราอีก ถ้าชาตินี้เราตายร่างกายพังก็พังถึงที่สุด สิ่งที่เราต้องการนั่นคือ *พระนิพพาน*

เอาจิตจับพระนิพพานเป็นอารมณ์ ตื่นขึ้นมาเช้าท่านจะทำความดีอะไรก็ตาม ตื่นขึ้นมาแล้วปั๊บ! ใจเราจะจับไว้เสมอว่า **มนุษยโลกก็ดี เทวโลกก็ดี พรหมโลกก็ดี จะไม่มีสำหรับเรา เราต้องการถ้าตายไปคราวนี้ ต้องการพระนิพพานโดยเฉพาะ** ด้วยความจริงใจนะ

ทีนี้ถ้าหากว่าเราจะสงเคราะห์ใครต่อใคร เราไม่หวังผลตอบแทนในชาติปัจจุบัน เขามายืมสตังค์เราก็สงเคราะห์ไป เขาใช้ให้ก็ใช้ ไม่ใช้ก็ช่างมัน

ทีนี้เราให้ของให้ทานใครไปแล้ว ชาวบ้านใกล้เรือนเคียงเขาไม่มีไฟ เขาไม่มีข้าว เขาไม่มีน้ำปลา เขาไม่มีกะปิ เขามาขอเรา เมื่อเรามีเราให้ได้เราให้ ถ้าหากว่ามีเฉพาะที่เราจะกินมันให้ไม่ได้ เราจำเป็น

ต้องบอกว่าให้ไม่ได้ใช่ไหม ไม่ใช่อะไรก็ให้ไปซะหมด ดูความจำเป็น

เมื่อให้ไปแล้วเราอย่าไปนึกว่า ถ้าเราขาดบ้าง เขาจะให้เราบ้างไหม ถ้าเราขาดเราไปถามกะปิมีไหม เราเห็นว่าเขามีเป็นตุ่ม ๆ เขาบอกว่าไม่มีหรอก มีเหมือนกันแต่จะเอาไว้ขาย ก็อย่าไปโกรธเขา เพราะการที่เราให้ไปมันเป็นการตัด *โลภะ* ความโลภ จิตมันสะอาด ใช่ไหม ก็เป็นด้านวิธีตัด

หรืออารมณ์ที่จะต้องคิดอย่างนี้ว่า *ราคะ* ความสกปรกของร่างกาย *โลภะ* ความโลภ คือการตอบสนองจะไม่มีสำหรับเราในการให้ทาน

การทำทุกสิ่งทุกอย่างนี่เราทำเพื่อพระนิพพาน ใช่ไหม...?

เราไม่รัก เราจะไปนิพพาน

เราไม่โกรธ เราจะไปนิพพาน

เราไม่โลภ เราจะไปนิพพาน

เราไม่หลงในร่างกายของเรา เราจะไปนิพพาน

ถ้าร่างกายเราไม่หลงเสียอย่างเดียว เราก็ไม่หลงร่างกายใครอีก ไอ้ตัวเราเรารักมากคือตัวเรา นี่คือการเจริญวิปัสสนาญาณ ถ้ามัวแกะแบบชาตินี้ทั้งชาติไม่ไปที่ไหน

แต่ว่าวิธีปฏิบัติจริง ๆ เขารวบแบบนี้ ไอ้นี่ยังยาวไปนะ พูดให้ฟังนี่น่ะ เกรงว่าจะไม่เข้าใจ แต่เขารวบเวลาปฏิบัติจริง ๆ ตัดปั๊บ! นึกว่า **ไม่เอาแล้วร่างกายนี้ ช่างมัน! ตายก็ตาย ช่างมัน! กูไปนิพพาน** ***ถ้าตั้งใจจริงน่ะ มันก็ไปได้ ...***

เรื่อง..การตัดสักกายทิฏฐิ

(สนทนาที่ศาลานวราช วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๗)

(มีโยมจาก จังหวัดสุโขทัย ถามปัญหาเรื่องสังขาร ที่บอกว่าสังขารไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ย่อมมีการผุพังเสื่อมไปในที่สุด แต่โยมคนนี้สงสัยว่า พระและญาติ ๆ ทั้งหลายเวลาจะไปข้างบนก็ต้องอาศัยสังขาร เพราะฉะนั้นจะให้เข้าใจว่าอย่างไรครับ หลวงพ่อตอบว่า)

ก็เอาหัวไปทิ่มส้วมเสียซิ! เดี๋ยวก็ได้คำตอบ (หัวเราะ) ฮึ! ทิ่มส้วมที่มันมีขี้เหม็น ๆ น่ะ ใช่ไหม!

มันก็จะได้คำตอบว่า ถ้ามันเหม็นถามว่าขี้มันมาจากไหน มา

จากร่างกายใช่ไหม ร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา

ถูกพูดถูก...เขาบอก ถ้าเราจะไปได้ก็เพราะอาศัยร่างกายก็ถูก **แต่ว่าเราจะไปได้เพราะการปลดร่างกาย ไม่ใช่เกาะร่างกาย** ใช่ไหม

อย่างรถหรือเรือ หรือเครื่องบิน เราจะไปไหนเราก็อาศัยรถ เรือ เครื่องบิน พอถึงจุดหมายปลายทางก็เตะมันทิ้งไป แต่เตะเบา ๆ อย่าเตะแรง ขาหัก! ใช่ไหม ร่างกายนี่ก็เหมือนกัน ร่างกายนี่ความจริง ถ้ามันเป็นเราจริง เป็นของเราจริง ใช้ปัญญาหน่อย อยากจะถามว่า ทุกคนที่เกิดมานี่ใครอยากแก่ไหม มีไหม

เอ้า! เรานั่นแหละ ไอ้ ***สุโขทัย*** น่ะ

"ไม่อยากแก่ครับ!"

แล้วเสือกแก่ทำไมล่ะ! เดี๋ยวก็เตะทิ้งเสียนี่ใช่ไหม นี่เราไม่อยากแก่ เราไม่อยากป่วย ใช่ไหม และก็ไม่มีใครอยากตาย ทีนี้ร่างกายมันจะแก่เสียอย่างใครห้ามได้ไหม

"ไม่ได้ครับ!"

ทำไมจะห้ามไม่ได้ล่ะ! ก็มันเป็นของเรานี่ เราต้องห้ามได้ซิ! สตางค์ของเรา เราจะให้ใครหรือไม่ให้ใครมันเป็นสิทธิ์ของเรา มันยับยั้งได้ใช่ไหม ไอ้นี่ยับยั้งไม่ได้

ถ้าสมมติว่าคนเขาเอาเงินมาฝากนี่สตางค์ของเขา เขาจะเอา เราจะห้ามได้ไหม ห้ามเบา ๆ ได้ ห้ามหนัก ๆ เดี๋ยวผมเตะเอานะใช่ไหม หาว่าโกงมันใช่ไหม ร่างกายนี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นเราจริง เป็นของเราจริง มันต้องไม่แก่ตามที่เราต้องการ ใช่ไหม ต้องไม่ป่วย ต้องไม่

ตาย ไอ้ความแก่ค่อย ๆ ไป เรามองไม่เห็น

ทีนี้คนทุกคนที่นั่งอยู่นี่ทุกคน ใครอยากหิวบ้าง มีไหม อยากหิวข้าวไหม อยากหิว คนอยากหิวคือคนบ้านะ ไอ้แกตอบนี่ภาษาบ้านี่ข้ารู้นะ ระวังนะศัพท์ภาษาไทย ข้าใช้สะดวกนะ อย่าฝืนความเป็นจริง อยู่ที่วัดนี้น่ะ พ่อพุ่งหอกใส่ เดี๋ยวเหอะ! ใช่ไหม

คนต้องการหิวไม่มี มีไหม?

"มีแต่อยากหิวครับ!"

อยากหิว อยากแดก ไม่ใช่ต้องการหิว ใช่ไหม นี่เขาเรียกว่าอยากแดก ไม่ใช่อยากกิน คือไอ้นั่นเพราะตัณหามันมีจึงอยากเฉย ๆ ไม่ต้องการหิว คือไอ้ความอยากมันมี แต่ร่างกายหิวโหยนี่เราไม่ต้องการ ไอ้กินนี่มันเป็นกีฬาต่างหาก ใช่ไหม! ความหิวจริง ๆ เราไม่ต้องการ ถ้าทุกคนไม่หิวเลยลำบากน้อยกว่านี้มาก หรือไง? ถูกไหม!

เสื้อ กางเกง คุณตัดชุดหนึ่งคุณใช้กี่วันจึงขาด?

"ถ้าใช้มาก ๆ ก็ไม่กี่ปีขาด"

มันเลยเดือนไหม?

"เลยครับ!"

แล้วไอ้แดกนี่วันละกี่ครั้งล่ะ นี่ความทุกข์จากเสื้อผ้าเราน้อยกว่าความทุกข์จากการกิน ใช่ไหม นี่เปรียบเทียบให้ฟัง ถ้าหากว่าทุกคนไม่กิน ก็เอาเงินไปซื้อเสื้อซื้อผ้าก็เปลืองน้อย ใช่ไหม แล้วก็เสื้อผ้าเก่าหน่อยก็ยังไม่เห็นเป็นไรนี่ เขามีเครื่องชุดทันสมัยกว่าเรา เราจะไม่มีก็ไม่เห็นเป็นไร นอกจากอยากจะมี ความดิ้นรนก็น้อย

ไอ้การกินใช้จ่ายมากกว่านุ่งห่มใช่ไหม ถ้าไม่กินเรามีความสุขมากกว่านี้ ถ้าทางที่ดีเราก็ไม่ใส่เสื้อนุ่งผ้ามันเสียเลยจะดีกว่าอีก ดีไหม ไม่เดือดร้อน

ดูแต่หมาซิ! หมานี่มันดีกว่าเรานะ *(หัวเราะ)*

คุณน่ะดีกว่าหมา หรือว่าหมาดีกว่าคุณ หือ...เอ้า! ใครดีกว่าหมายกมือขึ้น มีไหม ไอ้สาว เอ็งน่ะชอบแต่งตัวสวย ๆ สู้หมาได้หรือเปล่าวะ! หือ...ข้าถามว่าสู้หมาได้ไหม!

ข้าจะพูดให้ฟัง หมาแก้ผ้าเดินได้ เอ็งแก้ผ้าเดินได้ไหม *(หัวเราะ)* หือ...เอ้า! ถ้าแกเก่งเท่าหมาแกแก้ผ้าเดินซิ ตำรวจจับแหง ๆ หาว่าบ้า ใช่ไหม หมาเดินไปตำรวจไม่ว่าบ้า กลางคืนมืด ๆ หมาไม่ต้องใช้ไฟฉาย มองเห็น เราต้องใช้ไฟฉาย ใช่ไหม

แล้วก็ผีหรือเทวดานี่หมาเห็นได้สบาย ๆ เราเห็นไม่ได้ รวมความว่า เราสู้หมาไม่ได้ ขึ้นรถขึ้นเรือนี่ ดีไม่ดีไอ้ขนมเขาวางข้าง ๆ ถนน หมากินไม่ต้องเสียสตางค์ คนไปกิน หยิบกินปั๊บ! ถ้าเราไม่จ่ายสตางค์มีเรื่องทันที หมากินไม่มีเรื่อง อย่างมากก็ถูกขว้างหน่อย หมาวิ่งไปขว้างไม่ถูกใช่ไหม

นี่พูดให้ฟังว่า ขึ้นชื่อว่าร่างกายนี่มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ก็เห็นชัด ๆ ถ้ากิเลสมันยังมีอยู่มันต้องค้าน ที่คุณพูดนี่มันถูกใช่ไหม อารมณ์นี่ต้องค้าน เราจะคิดทำความดีตัดกิเลส อย่าลืมนะ ไม่มีในมุมนั้นมุมเดียวนะ ทุก ๆ มุมที่คุณจะตัด แต่คุณอย่าลืมว่าคุณคิดว่า ***ร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา*** นี่ ***"อารมณ์พระอรหันต์"*** เขานะ

ถ้าคุณใช้อารมณ์พระอรหันต์มันจะต่อต้านหนัก เราตัดหนักมันก็ต้านหนัก เราตัดเบามันก็ต้านเบา

อารมณ์ของพระโสดาบัน

อันดับแรก อารมณ์ของพระโสดาบัน กับอารมณ์พระสกิทาคามี มันก็ตัดเบา ๆ แค่มีความรู้สึกว่า ***ร่างกายนี้ต้องตาย*** ใช่ไหม อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"พระโสดาบันก็ดี พระสกิทาคามีก็ดี มีสมาธิเล็กน้อย มีปัญญาเล็กน้อย แต่มีศีลบริสุทธิ์" ใช่ไหม

จำตัวนี้ให้ดีนะ ถ้าจำตัวนี้ได้ก็เป็นได้ ถ้าจำไม่ได้มันเป็นไม่ได้ เพราะทำหนักเกินไป

แต่ท่านมาตรัสอีกคำบอกว่า

"พระโสดาบันก็ดี พระสกิทาคามีก็ดี เป็นผู้ทรงอธิศีล"

"อธิ" นี่แปลว่า ยิ่ง

เขาแปลอยู่ ๓ อย่าง **ยิ่ง ใหญ่ คับ** นะ มีศีลยิ่ง มีศีลแน่นอน

"พระอนาคามี เป็นผู้ทรง อธิจิต"

"พระอรหันต์ เป็นผู้ทรง อธิปัญญา"

นี่ต้องดูขั้นของพระ การจะบรรลุมรรคผลต้องจำตัวนี้ ถ้าจำตัวนี้ไม่ได้ไม่มีทาง ถ้าจำตัวนี้ไม่ได้เราก็หนักเกินไป ทำหนักเกินพอดีนี่

ไอ้น้ำนี่เขามีอยู่แก้วเดียวเสือกเอาตุ่มไปตัก ได้ไหม ตุ่มแตกเปล่า ๆ ไม่ได้น้ำ นี่ก็เหมือนกัน

ถ้าเราจะเป็นพระโสดาบันจำไว้เลยว่า พระพุทธเจ้าบอกว่า *"พระโสดาบัน เป็นผู้ ทรงอธิศีล"*

แล้วจำไว้อีกศัพท์ว่า *"พระโสดาบัน มีสมาธิเล็กน้อย มีปัญญาเล็กน้อย แต่มีศีลบริสุทธิ์"*

สมาธิ ของพระโสดาบันแค่ *ปฐมฌาน* ก็ใช้ได้

ปัญญา ของพระโสดาบัน มีความรู้สึกว่า *ชีวิตนี้ต้องตาย* เห็นไหม ยังไม่เห็นว่าร่างกายสกปรกเลย ยังไม่ถึงเลยคุณ เอานี่แหละเข้าถึงก่อน

พระโสดาบัน กับพระสกิทาคามี แค่นี้นะ มีความรู้สึกว่า *ชีวิตนี้ต้องตาย* ร่างกายสกปรกนี่ยังไม่ถึง นั่นอารมณ์พระอนาคามีเขา ไม่ต้อง! เอาไอ้ตัวนี้ให้อยู่ก่อน พอเอาตัวนี้อยู่ก่อนแล้วไปตีรวบปลายเลย

วิธีเอาให้อยู่ก็หมายความว่า มีความรู้สึกตามความเป็นจริงตาม *"สังโยชน์ ๓"* ว่า

(๑) ชีวิตนี้มันต้องตาย

(๒) แล้วเราไม่สงสัยในความดีของพระพุทธเจ้า ของพระธรรม ของพระอริยสงฆ์ มีความมั่นคงแน่วแน่ เชื่อท่านแน่ใช่ไหม ไม่เคลือบแคลงสงสัย

(๓) แล้วมี ศีล ๕ บริสุทธิ์ สำหรับฆราวาส

อย่างนี้พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า บุคคลผู้นั้นเป็น *"พระโสดาบัน"*

ตัวอย่างท่านฑีฆาวุอุบาสก

ฉันจะเล่านิทานให้ฟังสักนิดนะ ไม่ถึงครึ่งเรื่อง เล่ามากไม่ได้ นิทานเรื่องนี้มันแพง (*หัวเราะ*) เคยเล่าทีไรได้เงินเป็นแสน ถ้าเต็มเรื่องนะ แต่นิด ๆ หน่อย ๆ ก็ให้กันได้ เป็นตัวอย่าง ใช่ไหม แล้วเอาไอ้คนนี้ไปต้มยำได้ก็เอา เอาไอ้นี่คนเดียวก็พอ ไอ้หนูน้ำหนักมาก (*หัวเราะ*) นี่คนอ้วนมันมีเสน่ห์แบบนี้ มาที่นี่เถอะนะ!

ก็วันหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ที่อะไรล่ะ ***พระเวฬุวัน เมืองราชคฤห์*** ใช่ไหม วันนั้นทรงทราบด้วยอำนาจพระพุทธญาณว่า ***ฑีฆาวุอุบาสก*** จะได้พระอนาคามี จะตายวันนี้ แต่ว่าก่อนจะตายจะได้พระอนาคามี ก็ทรงเสด็จไปเยี่ยมท่าน ***ฑีฆาวุอุบาสก***

เมื่อเข้าไปถึงก็ไปนั่งใกล้ ๆ ท่าน ถามว่า

*"**ฑีฆาวุ!** เวลานี้เธอมีความมั่นคงในพระอริยเจ้า คือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ แล้วใช่ไหม? ไม่เคลือบแคลงสงสัย มีการเคารพจริง"*

ท่าน ***ฑีฆาวุ*** บอกว่า *"ใช่! พระเจ้าข้า"*

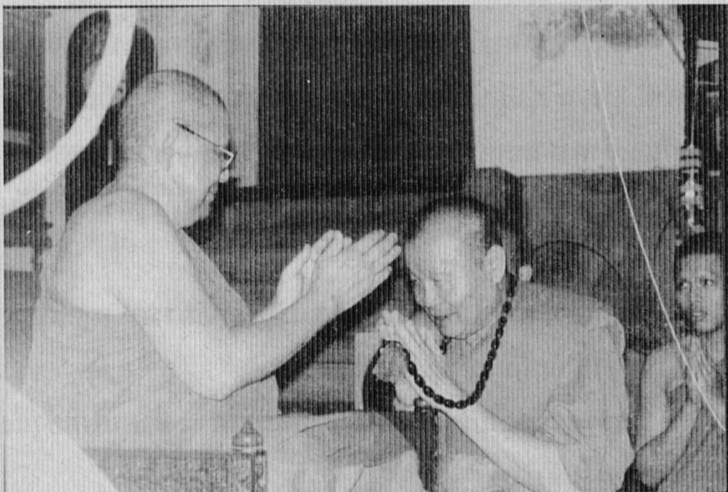
พระพุทธเจ้า ก็ถามต่อไปว่า

*"**ฑีฆาวุ!** เวลานี้เธอมีความต้องการมั่นคงในศีล ๕ ที่พระอริยเจ้าต้องการแล้วใช่ไหม?"*

ท่านว่าแค่ศีล ๕ นะ ท่าน ***ฑีฆาวุ*** บอกว่า

"ใช่! พระเจ้าข้า"

พระพุทธเจ้าบอกว่า

"ทีฆาวุ! เวลานี้เธอทรงความเป็นพระโสดาบันเต็มอัตราแล้ว" เห็นไหม แค่นี้เองนะ!

ไอ้เรื่องนี้อย่าไปฟังใครมัน ไอ้คนที่มันไม่ได้น่ะ เราฟังพระพุทธเจ้าองค์เดียวพอ เพราะว่าธรรมะนี่ของพระพุทธเจ้าท่าน มรรคผลของพระพุทธเจ้าท่าน ท่านหามา ต้องฟังท่านองค์เดียว

ถ้าหากว่าบุคคลใดมีความเคารพในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ ด้วยความจริงใจ เฉพาะฆราวาสนี่ได้กำไรมาก แค่ศีล ๕ บริสุทธิ์ พวกนี้ท่านเรียกว่าพระโสดาบันก็ดี พระสกิทาคามีก็ดี แต่ว่าถ้ายังหยาบอยู่ เบื้องต้นถือว่าเป็นพระโสดาบัน

ถ้าจิตบรรเทาความโลภ ความโกรธ ความหลงลงไป เรียกพระสกิทาคามี ตัดสังโยชน์เท่ากัน ใช่ไหม

หากว่าเราทรงอารมณ์อย่างนี้ได้ เราก็ไม่ต้องไปนั่งไล่เบี้ยอนาคามี เพราะวิธีปฏิบัตินี่เขาไม่ทำตามนั้นหรอก ปฏิบัตินี่เขาตีรวบยอดกัน ถ้าตามแบบฉบับของการศึกษานี่ เขาต้องแนะนำตามขั้นตอนใช่ไหม ถ้าแบบฉบับปฏิบัติจริง ๆ เมื่อบุคคลใดเป็นพระโสดาบันในที่นั่งใด

ท่านพระพุทธโฆษาจารย์ ที่รจนา *"วิสุทธิมรรค"* องค์นี้ท่านเป็นอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ ท่านบอกว่า

"บุคคลใดเป็นพระโสดาบันในที่นั่งใด ทำตนให้เข้าถึงพระอรหันต์ในที่นั่งนั้น"

คือว่าตีอรหันต์ไปเลย ทีนี้เราก็ไม่สามารถจะทรงตัวนี้ตลอดขนาดไหนได้ เราก็เอาแบบนี้

อารมณ์พระอรหันต์

"อารมณ์พระอรหันต์" นี่มีอีก ๕ ไม่ติดใน *รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา* ๕ อย่าง

ถ้าเราไปไล่เบี้ย ๕ อย่างนี่ก็ช้า เขาไม่ใช้กัน เพราะว่าการเป็นอรหันต์นี่เขาตัดอารมณ์ ๆ เดียว ถ้าตัดได้เป็นอรหันต์ นั่นคือ *อวิชชา* ใช่ไหม

การตัดอวิชชาทำอย่างไร?

ก็ต้องดูในขันธวรรค ที่พระพุทธเจ้าตรัส เพราะ *อวิชชา* นี่พระพุทธเจ้าตรัสแยกเป็น ๒ ศัพท์ คือ

ฉันทะ กับ ***ราคะ***

อารมณ์ของเราที่มีความรู้สึกพอใจว่าโลกนี้ดี มนุษยโลกดี เทวโลกกับ พรหมโลกก็ดี อันนี้ก็เป็น *"ราคะ"* ติดในโลกทั้งสาม แล้วก็เห็นว่ามนุษยโลก เทวโลก พรหมโลก สวยสดงดงามน่าอยู่ นี่เป็น *"ฉันทะ"* กับ *"ราคะ"* ๒ อย่าง **ตัวโง่**

ทีนี้การใช้ *วิชชา* เข้าตัด *อวิชชา* จริง ๆ ก็ใช้ความฉลาด ใช้ปัญญานิดหนึ่งว่า โลกนี้มันดีตรงไหน โลกนี้มันสวยตรงไหน เห็นความสวยของโลกนี้ไหม มีไหม มันเต็มไปด้วยขี้ ด้วยเยี่ยว ความสกปรกจากวัตถุ ความสกปรกจากจิตใจ ใช่ไหม

ความสกปรกจากวาจา และกายของแต่ละบุคคล ความเป็นทุกข์ การเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นของธรรมดา ไม่มีอะไรดีเลย ทรัพย์สมบัติหามาได้เท่าไหร่ ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ ร่างกายทะนุถนอมอย่างหนัก ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้เลย ไม่มีอะไรดีเลยโลกนี้

สำหรับเทวโลกกับพรหมโลก ดี! แต่ก็ดีไม่นาน หมดบุญวาสนาบารมี ต้องโดดลงมา

ที่ดีจริง ๆ คือนิพพานจุดเดียว นิพพานถึงที่นั่นแล้วไม่มีการเปลี่ยนแปลง ความทุกข์นิดหนึ่งไม่มี อารมณ์หนักใจนิดเดียวที่นิพพานไม่มี

เราตัดสินใจแบบไหน ขึ้นชื่อว่ามนุษย์ก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดี จะไม่มีสำหรับเราอีก ต้องใช้ปัญญาไม่ใช่คิดส่งเดชนะ

เห็นว่าโลกมนุษย์เป็นทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก เทวโลก

กับพรหมโลก สุขชั่วคราวแล้ววิ่งมาทุกข์ใหม่ เราไม่ต้องการมันอีก เราต้องการจุดเดียวคือ *"นิพพาน"*

เท่านี้คุณทรงความเป็นพระโสดาบัน คุณทรงอารมณ์นี้ได้ คุณตายเมื่อไรเป็นอรหันต์เมื่อนั้น ตายเมื่อไรไปนิพพานเมื่อนั้น คือก่อนจะตายเป็นอรหันต์ได้แน่นอน ใช่ไหม เขาทำแค่ตูดหมาแค่นี้ ฮึ! ไอ้นี่มันต่ำกว่าตูดหมานะ ตูดหมานี่จับยากกว่า หมามันวิ่งเร็ว ใช่ไหม เราวิ่งไม่ทันหมา (*หัวเราะ*)

ทีนี้อารมณ์ปฏิบัติจริง ๆ เอาอย่างนี้นะ คืออย่าให้ลำบาก ทำแบบง่าย ๆ แต่ให้มันได้ผลจริง แบบนี้แบบปฏิบัติที่อรหันต์เขาทำกัน ไม่ต้องไปนั่งไล่เบี้ยแกะตัวหนังสือน่ะ ไม่ได้แดกหรอก เอ้อ..ยกตำรามาก ๆ มันลงอเวจีทุกคนแหละ ไอ้พวกตำราหนัก ๆ น่ะ ติดตำรา

ไอ้พวกพูดธรรมะยกศาสตร์โน่นศาสตร์นี่ คุณวงเล็บไว้เลย *"อเวจี"* เมาในความรู้แต่ความดีไม่มี พวกไม่เมา เขาไม่เอาอย่างนั้น เขาตัดตัวตรง!

ความรู้ประเภทนี้ฉันก็ได้มาจากพระในป่า และก็พระในเมืองอย่าง ***สมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดอนงค์*** ใช่ไหม แล้วก็มีอีกหลายองค์ในเมืองก็มีเยอะ เวลานั้นนะ ท่านบอกว่าวิธีปฏิบัติจริง ๆ เขาต้องรวบเขาไม่แยก เห็นไหม

*(โยมจาก **สุโขทัย** ถามอีกว่า ได้อ่านในหนังสือ **"มโนมยิทธิและประวัติของฉัน"** ที่หลวงพ่อเขียนเกี่ยวกับ **"อาจารย์สุข"** ที่สอน **"มโนมยิทธิ"** แล้วพาไปเที่ยวสวรรค์ นรกได้ สงสัยว่า **"อาจารย์สุข"** กิน*

เหล้า เขาทำจิตอย่างไร จึงสามารถพาคนไปนรก สวรรค์ได้ หลวงพ่อตอบว่า)

ตัวอย่างการฝึกมโนมยิทธิของอาจารย์สุข

แนวจิตเขาอย่างไร แนวจิตเขา แนวจิตคน

"แต่เขากินเหล้านี่ครับ?"

ใช่! นั่นน่ะเราลืมไปหรือไง ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ตอนหนึ่ง **ให้เราลืมความชั่วที่แล้วมาเสียให้หมด ขึ้นชื่อว่าบาปอกุศลที่ผ่านมาให้ลืมเสีย** ใช่ไหม

แต่คุณอย่าลืมนะว่า ไอ้กรรมที่เป็นอกุศลมันสนองจิตเขาแค่นั้นเองนะ เขาเลิกกันได้เลยนะ ใช่ไหม คือว่าไอ้ดื่มเหล้านี่บาปเก่ามันเข้ามาสนอง มันก็ชอบดื่ม

วันนั้นต้องเป็นวันที่มีบุญเขาจริง ๆ ฉันก็สงสัยเหมือนกันว่า เอ๊ะ! ไอ้ความรู้นี้แปลก เวลาที่เรามาฝึกคนที่ไม่กินเหล้าเมายาทำไมได้ยากกว่า เราก็ต้องใช้ ***"ยถากัมมุตาญาณ"*** เข้าไปทบทวน เข้าทบทวนปั๊บก็จับเขาได้ เขาหมดเขตแค่นั้นเอง ไอ้ตัวระยำ คือไอ้บาปเก่าที่เป็นตัวระยำน่ะ ที่มันเข้าคุมจิต มันตัดช่วงแค่นั้นเอง เขาจึงเกิดท้าทายกันขึ้นว่า *"ถ้ากูสอนมึงไปได้"*

ความจริงมันไม่น่าจะเป็นไปได้นะ ถ้าไอ้คนนั้นจะแกล้งไม่ทำตาม มันนั่งหลับตาใครจะไปรู้ ใช่ไหม มันกลับปฏิบัติตามกัน ฉันก็นั่งดูไอ้ขี้เมา ๆ สอนกัน ขี้เมาครูกับขี้เมาลูกศิษย์ แล้วก็ไม่ใช่สอน

ด้วยความเลื่อมใส ท้ากัน!

"ถ้ากูเอามึงไปได้ล่ะ มึงต้องเสียเหล้าให้กูขวดนึง (แน่ะ!) ถ้าหากว่ากูเอามึงไปไม่ได้ กูยอมเสียเหล้าขวด"

ไอ้นี่มันก็แปลก มันไม่มีในแบบฉบับหรอกคุณ นี่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก คุณพูดนี่ก็ดี

แต่พอทำไปปั๊บ ก็บอก

"มึงต้องตัดสินใจแน่นอนตามกู"

บอก *"เอ้อ..กูตาม"*

อีตรงนี้น่ะเขาตัดสินใจแน่นอน ความจริงมันยังเมาไม่จริง มันยังเมากันปลอม ๆ ยังพูดกันรู้เรื่องใช่ไหม ถ้าเมาจริงนี่พูดไม่รู้เรื่อง ยังมีการยับยั้งตัวเอง ไอ้คนเมามันมีอารมณ์อยู่อย่างหนึ่ง ถ้าคุณเคยเมาอาจจะเข้าใจ ถ้าเมาหน่อย ๆ มันมีจิตพุ่ง เอาอะไรเอากัน มันมีตัวนี้อยู่ตัวนะ คือว่าตามปกติถ้าไม่เมา ไม่ทำล่ะไม่ดี ไม่เป็นเรื่องใช่ไหม ถ้าเมาก็เอาล่ะวะ! เอาเลย ดีไม่ดีเลยเข้าเรือนจำไปเลย มันเป็นอย่างนี้

ทีนี้เขาเมา ไอ้ความเข้มแข็งตรงนี้มันมีขึ้น

"ว่าอะไรว่าตามกันสิวะ! ถ้ากูไปได้กูเสียเหล้าให้มึงขวด"

มันก็ลองสู้กันจริง ๆ เวลานั้นอกุศลมันหลีกพอดี ถ้าเราใช้ *"**ยถากัมมุตาญาณ**"* เป็นเครื่องพิสูจน์ ก็จะทราบว่า อกุศลหลีกตัวเขาพอดี แล้วก็ได้ แล้วได้ดีเสียด้วย

ได้แล้วเป็นยังไง ต่างคนต่างเลิกเหล้า (*หัวเราะ*) ไอ้นี่น่ะแปลกจริง ๆ ***อาจารย์สุข*** แกก็ได้มานานแต่แกก็กินเหล้า สอนใครดะ

แต่แกก็ไม่เลิก อีตานั่นไม่ต้องพูดถึงแกล่ะ วันนั้นต่างคนต่างได้ ต่างคนต่างเลิกหมด เป็นยังไง

"คงเป็นบารมีของหลวงพ่อ"

ไม่ใช่หรอก...ของเขา มันก็อาจมีส่วน ไอ้เราก็ตัวแฝง ไม่ใช่หรอก มันถึงจังหวะเขาพอดี มันต้องเป็นของเนื่องด้วยกัน ไอ้บุญทั้งหลายเหล่านี้มันต้องประกอบกัน ถ้าไม่ประกอบกันนี่พูดกันไม่รู้เรื่องหรอกคุณ!

คุณจะคิดว่าคุณมาที่วัดนี้ ฉันพูดให้คุณฟังคุณรู้เรื่อง แล้วคนอื่นจะรู้ตามคุณน่ะ ไม่แน่นะ ไม่ใช่หรอกคุณ ถ้าเขามาจากสายอื่น

คำว่า *"สาย"* นี่หมายถึงว่า ***ชาติก่อนเขาทำบุญร่วมกับใครมา*** นี่ฉันนี่จะสอนได้เฉพาะคนที่ร่วมกับฉันมาเท่านั้นนะ

หนึ่งเป็นลูก เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นเพื่อน เป็นผู้ร่วมงาน เท่านี้เองนะ ถ้านอกเหนือจากนี้เราจะสอนเขาไม่ได้เลย ไม่ใช่ว่าเราจะไม่สอนเขา เราสอนเขาก็ไม่ได้ พูดกับเขา เขาไม่รู้เรื่องแน่เพราะมันไม่ยอมรับ แต่ว่าคนนั้นไม่ใช่เขาไม่ดีนะ เขาไปเจอะคู่ปรับของเขา เขาจะได้เร็ว ต้องเป็นคนเนื่องกับเขามา

เอาตัวอย่าง ***พระพุทธเจ้า*** ก็แล้วกัน พระพุทธเจ้าใครก็ทราบว่าเป็น *"**อัจฉริยมนุษย์**"* เลิศที่สุดใช่ไหม ไม่มีใครแล้ว ยกยอด ไอ้พวกเรานี่เศษ ไอ้ด้ายชายจีวรหล่น ๆ ของท่านเราสู้ไม่ได้หรอก สู้เศษท่านไม่ได้

แล้วตอนเช้ามืดท่านตรวจอุปนิสัยของสัตว์ เห็นหน้าคนที่จะ

ได้บรรลุมรรคผล ท่านจะต้องดูต่อไปว่า เราจะไปพูดแบบไหนเขาจึงจะเข้าใจ เราไปเองหรือคนอื่นไปก่อน คำว่าเราไปเองหรือคนอื่นไป ท่านดูว่าคนนี้สืบเนื่องกับท่านหรือเปล่า ในชาติอดีต

ถ้าไม่สืบเนื่องกันมา แต่เกณฑ์บรรลุมรรคผลเขามี ใครล่ะที่เคยสืบเนื่องกัน ร่วมกันมา ต้องดูพระของท่านองค์ใดองค์หนึ่ง เห็นแล้วคนนี้เขาเป็นคู่ขนานกันมาในชาติก่อน ๆ เขาทำบุญร่วมกันมา ก็ส่งพระองค์นั้นไปก่อน

ถ้าท่านไปก่อนไม่มีผล ยังไงเขาก็ไม่เชื่อ ต้องส่งองค์นั้นไปก่อน องค์นั้นไปคุยเดี๋ยวเถียงกันไปทะเลาะกันมา ก็พูดกันจนเข้าใจ เชื่อด้วยความเลื่อมใส

พระพุทธเจ้าเสด็จเลย เสด็จไปนี่ต้องเหาะ เหาะให้เห็นเลย แล้วก็ลง องค์นั้นก็เลยเข้าไปกราบ บอก

"นี่อาจารย์ของเรา"

คนนั้นก็ *"เอ๊ะ! ลูกศิษย์เก่งขนาดนี้ อาจารย์ต้องเก่งกว่า..."*

ความเชื่อเกิดขึ้น เลยเทศน์ปั๊บเดียวเป็นอรหันต์เลย นี่ต้องเนื่องกันแบบนี้คุณ!

อย่างที่นี่ก็พบมาประมาณสักเกือบ ๑๐ คน ที่เขาทำอะไรไม่ได้เลย ไม่ได้เลยจริง ๆ แต่มีคนหนึ่ง พอไปถึง ***อาจารย์เทสก์*** เดี๋ยวเดียวได้ ไปถึง ***อาจารย์เทสก์*** อาจารย์เดียวเขาได้ผลตามที่เขาต้องการ แกมาอยู่นี่ ๔ คืน ไปถึงแกก็โมโหใหญ่ พอได้แล้วแกโมโหใหญ่

แหม..ไป ***วัดท่าซุง*** ๔ วันไม่ได้อะไรมาเลย แกเครียดแกไม่

หย่อน อารมณ์ไม่ยอมหย่อนลงนะ เขาเครียดเกินไป แต่ว่า *สุกขวิปัสสโก* จริง ๆ เขาก็ไม่เครียด ไอ้เครียดนี่มันทำผิด

หลวงปู่เทสก์ ท่านเลยบอกว่า

"โยม! ความจริงมันได้จากที่โน่นนั่นแหละ โยมไม่รู้ตัวเอง เขาให้มาแต่โยมใช้อารมณ์แข็งเกินไป เลยไม่รู้ว่ามันได้"

ตั้งใจจะกินช้าง เขาให้กินหมู ใช่ไหม แดกหมูไปตั้งหลายตัว มันยังนึกว่าไม่มีช้างเข้าปากเสียที ปากมันกว้างเกินไป ท่านก็เลยพูดให้ฟัง อธิบายให้ฟัง อันนี้น่ะมันได้มาจากนู่น ขึ้นชื่อว่าทำเมื่อไรก็ได้เมื่อนั้น แต่มันได้มากได้น้อย ถึงได้บอกคนที่ทำไม่เข้าใจไม่รู้ว่าได้อย่างไร

ความสำคัญของสมาธิ

อย่างที่เราทำความดี คำว่า *"สมาธิ"* นี่ ก็สมาธิทั้งหมดนั่นแหละ คนตั้งใจไปใส่บาตรพระ เริ่มตั้งใจก็เป็นสมาธิใน *"จาคานุสสติ"*

"สมาธิ" นี่เขาแปลว่า **ตั้งใจ**

เวลาใส่บาตรพระอยู่ก็เป็นสมาธิในทานการบริจาค ใช่ไหม ตั้งใจรักษาศีล คุณก็มีสมาธิใน *"สีลานุสสติ"* ตั้งใจฟังเทศน์จบหนึ่ง ใจอาจจะลอยบ้าง อะไรบ้าง ขณะที่ตั้งใจอยู่ทั้งหมด **ขณะใดที่ตั้งใจทำความดีอยู่ ขณะนั้นจิตว่างจากกิเลส** เห็นไหม! มันว่างแล้ว มันได้ตรงนี้ต่างหากล่ะ จะเสือกไปเอาเหาะได้ เหาะได้มันไม่ยาก

ทีแรกก็หัดเหาะลงก่อน ขึ้นยอดต้นตาล เอาย่อม ๆ นะ พอเหาะลงได้ก็เหาะขึ้นได้ พอเป็นผีแล้วเหาะขึ้นได้เลย (*หัวเราะ*) อย่าไป

ขึ้นยอดหลังคา ไม่แน่ บางทีมันแค่ขาหัก เอาขึ้นยอดต้นตาลสูง เหาะลงปุ๊บ! ตายโหงปั๊บ! พอเป็นผีก็เหาะได้ เหาะขึ้นได้ อยากเหาะลงไหม ใครจะไปเหาะก็เอานะ!

ไอ้นี่ความจริงความดีของการทำความดีทุกขณะมันเกิดผล จิตที่ว่างจากกิเลสนิดหนึ่ง ชั่ว ๒-๓นาที ๑ นาที ๒ นาที ๓ นาที ก็ตามนะ บางทีถ้าเขาเทศน์ถูกใจฟังเพลิน ๆ อาจจะถึง ๕ นาที ๑๐ นาที จิตมันจะแวบออกไปนิดนึง ใช่ไหม

บางครั้งที่เราตั้งใจบูชาพระ อาจจะดีจริง ๆ จิตว่างจริง ๆ สักนาทีสองนาที อีตอนว่างนิดหนึ่งต้องถือว่าดี

ต้องดูพระพุทธเจ้าท่านตรัส ท่านบอก

"สารีปุตตะ ดูก่อนสารีบุตร บุคคลใดมีจิตว่างจากกิเลส วันหนึ่งชั่วขณะจิตหนึ่ง วันหนึ่งนะเอาชั่วขณะจิตเดียว แวบเดียว เรากล่าวว่าบุคคลนั้นมีจิตไม่ว่างจากฌาน"

แล้วก็อีตรงที่จิตเรามีกำลังดีสูงขนาดไหนก็ตาม มันแวบเดียว คุณอย่าลืมว่าฝ่ายจดนี่ เขาจะจดจุดนั้นนะ

อย่างคุณนั่งกรรมฐานวันหนึ่งชั่วโมงหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่งนี่คุณเอาเรื่องไม่ได้เลย มันก็ดี แต่ว่าดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ศรัทธามี ตัวศรัทธามันตัวดีแล้วใช่ไหม ทำไปจิตก็วอกแวก ๆ ส่ายไปโน่นส่ายไปนี่ ดีบ้างไม่ดีบ้าง **แต่ว่าอีตอนดีนิดเดียวคือจิตว่างจากกิเลส เขาจดตอนนั้นทันที**

ถ้าจิตคุณถึงที่สุด ถึงปฐมฌาน ฌานหนึ่ง สอง สาม สี่ ฌานไหนก็ตาม แวบเดียว แค่วินาทีเดียว เขาจดว่าคนนี้มีอารมณ์ถึงฌานสี่

หรือฌานหนึ่ง ฌานสอง ฌานสาม ฉันรู้เพราะอะไร ฉันรู้เพราะฉันถามเขาเรื่อย

เมื่อก่อนนี้พอเจริญกรรมฐานปั๊บ เราก็ดูนายบัญชี นายบัญชีขึ้นมา ถ้านุ่งแดงใส่แดงธรรมดาพระภูมิเทวดา การเจริญกรรมฐานชุดนี้ไม่มีหรอก เท่าที่เจริญกรรมฐานมามาต้องแพรวแพรวระยับ ชุดธรรมดานี่ไม่มี ชุดธรรมดานี่เขาจดทั่ว ๆ ไปนะ นี่เราเทียบกันว่า ชุดธรรมดามาละก็ วันนี้หาคนดีไม่ได้ มีก็ขี้หมาเหลือเกิน นิดเดียว ใช่ไหม

แต่ว่าตั้งแต่ฉันสอนกรรมฐานมา นายบัญชีชุดแดงธรรมดาหรือภูมิเทวดานี่ไม่มี มาทีไรก็แต่งตัวแพรวพรึ่บเต็มตัวเลย ขั้นมหาอำมาตย์ ถ้าพวกนี้มาเขามุ่งจุดดีสูง เขาดูตามขั้นของคนนะ

มาวันหนึ่งฉันก็บันทึก บันทึกเสร็จก็ คนอย่าง ***ซอยสายลม*** มันน้อยเมื่อไร ***ซอยสายลม*** น่ะต้องรุ่นใหญ่นะ ใหญ่จริง ๆ ไม่งั้น

พระยายม มาเอง ข้างบนก็ลงมาเองขนาดหนัก อย่าง ***ปัญจสิกขะ*** ก็ดี ***ท้าวมหาชมภู*** ก็ดี ท่านคุมบัญชีใหญ่ฝ่ายสูง แล้วท่านมา ถามว่าจดตรงไหน จดตรงดี เลยถามว่าวันนี้ใครมันดีขนาดไหน

ท่านก็บอกไปนั่งที่ไหนมันไม่มีความหมายหรอก ยิ่งนั่งแอบนี่เห็นชัด ไอ้คนแอบ ๆ น่ะ ไอ้แอบนี่ชัดมาก **คือเขาดูจิต ความเคลื่อนไหวของจิตนี่ เดี๋ยวเขาจะบันทึกตามนั้น** ถามว่าเขาได้นิดเดียววันหนึ่ง มาวันหนึ่งนี่มันกี่ชั่วโมงก็ตาม แต่มันได้ช่วง ๓ นาที ๕ นาที นี่มันมีความหมายหรือ

ท่านบอกเขาต้องได้รับผลนี้แน่นอน คนนั้นต้องได้รับผลอันนี้แน่นอน นั่นหมายความว่าถ้าตายลงไป สร้างบาปจิตเป็นอกุศลลงนรกไปเลย ใช่ไหม ลงก็ลงไป แต่บัญชีนี้ยังอยู่ ความดีของเขายังอยู่ ขึ้นมาจากนรกเมื่อไร ต้องมารับผลความดีนี่แน่นอน

ถ้าบังเอิญก่อนจะตายเสือกลืมบาป ใช่ไหม ไปนึกถึงบุญนิดเดียว ไปเกาะไอ้นี่มันไปทันทีเหมือนกัน นี่มันของไม่ยาก อ่านหนังสือยาก อ่านหนังสือยากแล้วไม่เข้าใจ นี่เราเจอะตัวจริง ๆ เราเจอะความจริงกัน

คือว่าหนังสือท่านอาจจะเขียน อาจจะมีที่ไหนก็ไม่ว่า แต่พระพุทธเจ้าท่านทรงบอกว่า

"ให้ลืมความชั่วทุกอย่างที่ทำมาแล้วทั้งหมด ขึ้นชื่อว่าความชั่วทุกอย่าง จงอย่ามีมันเลย อย่านึกถึงมันเลย นึกถึงความดีด้านเดียว"

ทีนี้ไอ้ความชั่วมันจะตามไม่ทัน จิตนี่มันรับอารมณ์ๆ เดียว อย่างคนไหนถ้าเรารัก คนนั้นดีทุกอย่าง ต้องตัดก่อน แล้วไม่นึกถึงความชั่วเลย จะศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ทำลายมาแล้วไม่นึกถึงมัน วันนี้ฉันเอาดีอย่างเดียว ฉันมีดีเท่านั้น นึกเลยว่าฉันมีแต่ความดี ไม่มีความเลว นึกตัวนี้ตัวเดียวนะ ปัจจุบันเราดี วันนี้เราดีอะไรบ้าง

เราสมาทานศีลแล้ว ศีล ๕ เรามี สมาทานศีล ๘ วันนี้ฉันมีศีล ๘ เริ่มทำสมาธิ วันนี้อารมณ์ฉันเป็นฌาน อย่างเลวที่สุดฉันไปพรหม พวกได้ฌานนี่ต้องไปพรหม

ถ้าเรามุ่งตัดขันธ์ ๕ คิดว่ามนุษยโลกไม่ดี เทวโลก พรหมโลกไม่ดี เราต้องการนิพพาน

นี่อารมณ์นิพพานของเรา เราต้องการนิพพาน จับอย่าจับต่ำ ให้จับสูง จับนิพพานเลย เพราะอะไรรู้ไหม

ตัวอย่างจากหลวงพ่อสดฯ

อย่าง ***หลวงพ่อสด*** ท่านว่า ฉันเคยเขียนไว้

หลวงพ่อสด เวลาอบรมพระบอก

"ถ้าเราเจริญกรรมฐาน มุ่งเอาอรหันต์ ต้องไปนิพพานให้ได้ ใช่ไหม

ถ้าเราเรียนนักธรรม มุ่งเอานักธรรมเอก

ถ้าเราเรียนบาลี มุ่งเอาเปรียญ ๙

ถ้าหากว่าเรียนทางโลก มุ่งเป็นนายก"

ไอ้หลักสูตรนายกเขาใช้กี่ปี รู้สึกว่ามันมี ๙๙ ปีนะ (หัวเราะ) ถาม *"หลวงพ่อ! จะสำเร็จหรือ...?"*

หลวงพ่อสด บอก *"อ้าว! เหมือนขึ้นต้นไม้ ตั้งใจขึ้นยอด ถ้าขึ้นไม่ถึงยอดมันต้องขึ้นไปค้างกิ่งใดกิ่งหนึ่ง ถ้าหมดแรง ถ้าขึ้นแค่กิ่งนี่ ตะกายไปตะกายมาเลยไม่ขึ้นเลย ใช่ไหม เลยไม่ถึงเลย เพราะจิตมันต่ำ มุ่งเอาสูงแล้วมันก็ต้องไปถึงด้วย"*

อย่างคุณอยู่ ***สุโขทัย*** สมมติไม่มีรถ ไม่มีเครื่องบิน ใช่ไหม คุณก็ต้องเดินมา เดินมามืดที่ไหนคุณก็ค้างที่นั่น หมดทุนที่ไหนคุณก็หยุดที่นั่น หาทุนต่อไป มีทุนมีแรงคุณก็เดินต่อมา ไม่ช้ามันก็ถึง ***วัดท่าซุง***

ทีนี้การหวังนิพพานคุณหวัง ให้หวังนิพพานเลย อย่าหวังที่อื่น ถ้าชาตินี้คุณไปนิพพานไม่ได้ ไปค้างแค่สวรรค์ใช่ไหม ถ้าเป็นเทวดาหรือพรหมนี่หวานมาก รู้เลย ก่อนจะมาที่นี่เราทำอะไร เรามุ่งจะไปไหน จิตเขาใสสะอาดมาก แกตีตั๋ว แกไม่ยอมลงหรอก

อย่างเลวที่สุดแกตะกาย ๆ แง็ก ๆ ขึ้นพรหมจนได้ ถ้าขึ้นพรหมแกก็ตะกายถึงนิพพานจนได้ แกไม่ยอมหยุด พวกนี้ไม่ยอมหยุด

*(หลวงพ่อยกตัวอย่างเรื่อง **ลาชเทวธิดา**)*

เทวดาทุกองค์พอนั่งปุ๊บ! เอ..ทิพยสมบัติเรามาก เราได้มาเพราะอะไร เขาต้องทวนหลังหมด เอ๊ะ! บุญเราน้อยไปนี่ อย่าง ***ลาชเทวธิดา*** เธอใส่บาตร ***พระมหากัสสป*** ด้วยข้าวตอกที่ไม่มีน้ำกะทิเพียงแค่ขันเดียว ใช่ไหม เธอตั้งใจจะไปกิน พอดี ***พระมหากัสสป***

ออกจากนิโรธสมาบัติ ท่านมาบิณฑบาต

พอใส่บาตรเสร็จ เธอก็ดีใจที่ได้ทำบุญทำกุศล กระโดดโลดเต้นเข้ากระท่อม ไอ้งูพิษมันนอนอยู่ข้าง ๆ ทาง มันตกใจก็คว้าหมับเข้าให้ ตายทันที ขึ้นไปก็เป็นนางฟ้า มีวิมานทองเป็นที่อยู่ มีบริวารหนึ่งพัน

เธอก็นั่งใคร่ครวญดู เอ๊ะ! นี่เรามาที่นี่เพราะอะไร อ้อ..เราเป็นลูกคนจน รับจ้างเขาเฝ้าไร่อ้อย ใช่ไหม แต่ว่า ***พระมหากัสสป*** มาเราใส่บาตร ในชีวิตนี้เราใส่บาตรแค่ครั้งเดียว อันนี้เราก็เป็นเทวดาที่มีบุญน้อยที่สุด มันน่าจะมีมากกว่านี้ ***พระมหากัสสป*** ผู้มีคุณท่านอยู่ที่ไหน ก็นึก! เห็นไหมล่ะ เขานึกของเขาเลย เห็นอยู่ ***ปิปผลิคูหา*** ในป่าแต่ผู้เดียว พระธุดงค์นี่น่ะ

เพราะว่าพระในป่าเขาไม่อยู่รวมกัน อยู่คนละจุดสองจุดตามสบาย ๆ เราต้องไปบำเพ็ญกุศลต่อ

พระมหากัสสป ไปบิณฑบาต แกก็มากวาดสถานที่ จัดน้ำใช้น้ำฉัน ปูผ้าปูผ่อนเสร็จ ***พระมหากัสสป*** จะมาแกก็ไป ***พระมหากัสสป*** กลับมา

"เอ๊ะ! กูอยู่คนเดียว ใครมาทำล่ะหว่า...?"

ความจริงพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณไม่น่าเผลอ แต่ก็เผลอเห็นไหมล่ะ ท่านที่ไม่เผลอมีองค์เดียวคือ ***พระพุทธเจ้า*** อรหันต์นี่เขาจะใช้อารมณ์ความเป็นทิพย์เฉพาะความจำเป็นเท่านั้น พวกนี้ขี้เกียจมากคุณ ไอ้พวกขยันใช้ความเป็นทิพย์ของจิตคือ ***พวกฌานโลกีย์*** ขยัน

บรรลัยเลย

แหม..อยากรู้ แบบไอ้หมาตัวเล็ก ๆ เพิ่งจะโตมา มันเห่าเก่ง มันอยากจะกัดเขา อยากจะสู้กับเขา อยากจะเห่านะ พอถึงเป็นพระอริยะนี่เนือยลงมาทุกที ถึงอรหันต์แหงแก๋ นอน! ไม่จำเป็นก็ไม่รู้ ของธรรมดา ๆ จิตเป็นธรรมดาเสียแล้ว

ท่านก็ *"เอ๊ะ! ใครมันมาทำหว่า...?"*

รุ่งขึ้นย่องไปอีกแล้ว วันที่สาม ไม่ได้ต้องจับให้ได้ใครมาทำหว่า...นี่เทวดามีจิตเป็นทิพย์ มีกายมีตาเป็นทิพย์ก็เผลออีกเหมือนกัน ***พระมหากัสสป*** ไม่ไป แอบอยู่ เทวดาเสือกไม่ดูเสียอีก *(หัวเราะ)*

พระอรหันต์ก็เสือกไม่ใช้ ***ทิพพจักขุญาณ*** ว่าท่านเสือกเดี๋ยวมาเขกหัว ท่านมาเขกหัวเข้า เคยทะเลาะกันเรื่อยนะ อรหันต์ก็ไม่ดูไป ๆ มา ๆ จับได้ จับได้ก็เลยบอก

"เธออย่าทำอย่างนี้นะ! เธอเป็นผู้หญิง ถึงแม้จะเป็นเทวดาก็ตาม ถ้าใครเขารู้ข่าวเรา ฉันจะเสียหาย"

เธอก็ร้องไห้บอก

"บุญฉันน้อย เพราะอาศัยพระคุณเจ้าขอต่อบุญบารมี"

ท่านบอก *"ให้ทำอย่างอื่นเถอะ! อย่าทำอย่างนี้เลย เป็นเทวดาน่ะทำได้ทุกอย่าง ฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าก็ได้ เวลาพระพุทธเจ้าเทศน์มีอานิสงส์ มีบุญสมบัติมากกว่าใช่ไหม เวลาพระอรหันต์ท่านเทศน์ ก็ฟังแล้วก็ปฏิบัติตาม บุญมากกว่า"*

นางก็ร้องไห้ไป คือว่าเขาไปเพราะท่าน เห็นไหม เขาก็สร้าง

บุญต่อ

สำหรับเวลานี้ คนที่โชคดีที่สุดก็คนกัปนี้ เป็นคนที่มีโชคดีมาก แต่ก็คนที่มีโชคชั่วมากก็ไม่น้อย

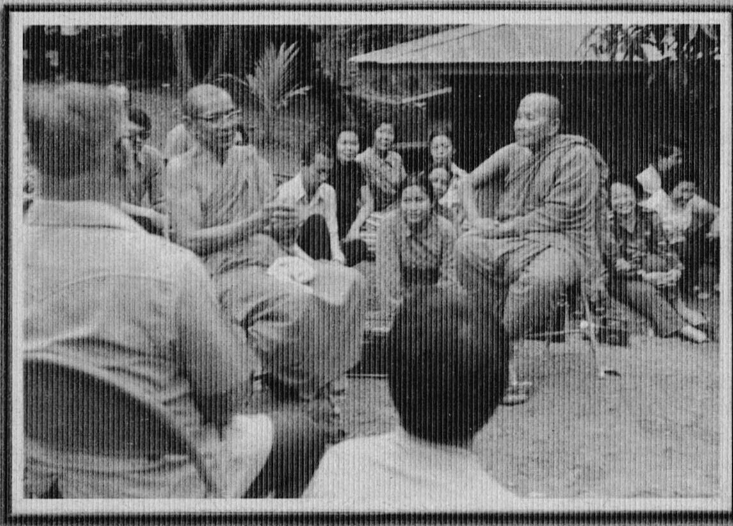
เพราะมีกัปๆ เดียวที่จะมีพระพุทธเจ้าถึง ๑๐ องค์ กัปนี้มี ๑๐ องค์ไม่ใช่ ๕ นะ ชุดแรกมี ๕ ชุดหลังมี ***พระราม*** เป็นที่หนึ่ง นี่มาอีก ๕ นะ กัปนี้มี ๑๐

และก็คนที่ทำบุญน้อย เห็นไหม *ลาชเทวธิดา* เธอทำเท่าไรใส่บาตรครั้งเดียว เห็นไหมล่ะ แต่จิตน้อมเป็นกุศล เธอก็ไปสวรรค์ แล้วก็อย่าไปว่าเธอนะ เธอไม่มีทางกลับหรอกคนนี้ พระพุทธเจ้าองค์นี้นิพพานไปแล้ว พระอรหันต์ยังมีอยู่ ฟังเทศน์เรื่อย ไม่ช้า ***พระศรีอาริย์*** มา

ฉันเข้าใจว่า ***พระศรีอาริย์*** มา เธอเปิดแหงๆ นิพพาน ถ้า ***พระศรีอาริย์*** มาแล้วไม่ทันไป มาอีก ๕ องค์

ฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้า ๖ องค์ ไม่ถึงนิพพานก็ให้มันลงอเวจีไปเหอะ! *(หัวเราะ)* ใช่ไหมเล่า สันดานมันหนักเต็มทีแล้วใช่ไหม

ไอ้นี่คนทำบุญเล็กน้อย เวลานี้ได้ขึ้นสวรรค์ แต่ใจต้องตรงนะ ทำบุญด้วยการตั้งใจทำบุญ แล้วก็ถ้าจิตมุ่งนิพพานไม่มีทางกลับหรอกคุณ ไม่ต้องห่วง ฉันมั่นใจข้อนี้ฉันรู้ พระโพธิสัตว์แต่ละองค์นี่เราก็คุยกันได้ ไม่ใช่ฉันเก่งนะ ท่านมาคุยกับฉันนะ ท่านเก่งกว่าฉัน...

เรื่อง..สมัยพระพุทธเจ้าบรรลุมรรคผลง่าย

"หนูอ่านหนังสือที่หลวงพ่อเขียนนะคะ ว่าคนที่เกิดในสมัยพระพุทธเจ้า ท่านรู้ว่าคนนี้มีกิเลสอะไร ก็เทศน์ตามนั้น ก็สำเร็จมรรคผลง่าย ๆ หลวงพ่อเขียนว่าอย่างนี้ ไม่ใช่หน้าที่ของสาวก..?" ไม่ใช่หน้าที่ ญาณนี้พระสาวกไม่มี

มีครั้งหนึ่ง ***พระมหากัสสป*** ท่านมีความรู้สึกว่า กิจอันนี้พระพุทธเจ้าต้องทำพระองค์เดียว ลำบากมาก ท่านจะช่วย ใช่ไหม ท่านอยู่ที่ ***ปิปผลิคูหา***

เช้ามืดท่านก็ตั้งท่าตรวจอุปนิสัยของสัตว์ มันก็หนักมาก พระพุทธเจ้าท่านทำเดี๋ยวเดียวท่านรู้เลย พระพุทธเจ้าทรงทราบ พระพุทธเจ้าอะไร ๆ ท่านก็รู้ทั้งนั้น

และต่อมา พระพุทธเจ้าก็เปล่งฉัพพรรณรังสี มันไกลมากตั้ง ๖๐ โยชน์ ท่านบอกว่า

"กัสสป! กิจนี้ไม่ใช่กิจของสาวก เป็นกิจพระพุทธเจ้าโดยตรง เธออย่าทำเลยมันหนัก ไม่ได้เรื่องหรอก หนักและก็ไม่ได้ผลเสียด้วยสิ! ใช่ไหม?"

เวลานี้ท่านไม่อยู่ เราก็ดูของเราเอง

"ดูไม่เป็นค่ะ"

ดูเป็น! ถ้าโกรธ ก็กิเลสโกรธ ถ้ารัก ก็กิเลสรัก ใช่ไหม

"แต่ว่าไม่มีใครเทศน์ให้เราซึ้งนี่คะ?"

ใครเทศน์ไม่ดีเท่าเราเทศน์หรอก *(หัวเราะ)* เราเทศน์สอนตัวเองน่ะ มันถูกต้องทุกอย่าง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"อัตตนา โจทยัทตานัง"

จงกล่าวโทษโจทย์ความผิดตัวเองไว้เสมอ ใช่ไหม

มันมีอารมณ์อะไร **รักนอกคอก** คอกของเราก็ระหว่างสามีภรรยา รักนอกออกไปเขาเรียกว่า **"รักนอกคอก"** อันนี้ใช้ไม่ได้ใช่ไหม

ความโลภนอกคอก ก็หมายความว่า ความโลภเราต้องการจะรวย มันต้องหากินโดยชอบธรรม ถ้าคิดโกงเขา อยากลักอยากขโมยเขานี่เรียกว่า **"อยากรวยนอกคอก"** ใช้ไม่ได้ คอยตำหนิเราไว้อย่าทำนะ!

มีอารมณ์นอกคอก ก็หมายความว่า อยากจะฆ่าเขา อยากจะทำร้ายเขา อันนี้ใช้ไม่ได้ ใช่ไหม ติมันไว้

พูด! ถ้ามันไม่พูดตามความเป็นจริง ก็บอกนี่ **พูดนอกคอก** ใช้ไม่ได้

และก็พยายาม **อย่าให้ดื่มน้ำนอกคอก** ดื่มน้ำเมา ไอ้น้ำกินให้ชื่นใจ ไอ้น้ำเหล้ากินแล้วบ้า น้ำนอกคอกนะ

ศีล ๕ ประการ

ก็รวมความว่า เราพยายามเตือนใจเราไว้ ว่าเหตุ ๕ ประการ เรียกว่า *"**ปัญจเวร**"*

*"**ปัญจะ**"* แปลว่า **ห้า**

*"**เวร**"* แปลว่า **ของไม่ดี , ภัยอันตราย** ใช่ไหม มี ๕ อย่าง คือ

(๑) การฆ่าสัตว์ การฆ่าเขา อย่าคิดว่าสัตว์อย่างเดียว คน หรือสัตว์ก็เหมือนกัน หรือทำร้ายร่างกายเขา เป็นของไม่ดี

(๒) ลักขโมยคดโกงเขา เป็นของไม่ดี

(๓) การแย่งความรักบุคคลอื่น เป็นของไม่ดี

(๔) การพูดปด พูดหยาบ พูดให้เขาแตกกัน พูดไร้ประโยชน์ เป็นของไม่ดี

(๕) การดื่มสุราเมรัย เป็นของไม่ดี

เตือนใจไว้อย่าทำ! ถ้ามันเผลอทำไปแล้วก็ยับยั้ง ว่าต่อไปเราจะไม่ทำอีก และการยับยั้งครั้งเดียวมันไม่หยุดหรอก ใช่ไหม ต่อไปก็

เผลอไปทำเข้าอีก เราก็ยับยั้งไว้ว่า ฉันจะไม่ทำอีก ตื่นขึ้นมาเช้าปุ๊บ! คิดว่า *"๕ อย่างนี้เราจะไม่ยอมละเมิดเป็นเด็ดขาด"*

และกรรมบางอย่างมันเข้ามาบีบ อาจจะเผลอไปหน่อย ยับยั้งมันบ่อย ๆ ไม่ช้ามันก็ชิน ใช่ไหม

ฉะนั้น ความดีทุกอย่าง ไม่ใช่ว่าทำปั๊บ มันได้ผลปุ๊บทันทีทันใด มันต้องค่อย ๆ ยั้งตัว ใช่ไหม

เหมือนไอ้หนูกว่าจะโตถึงขนาดนี้ มันต้องค่อย ๆ โตนะ ไม่ใช่โตจากท้องแม่โตเท่านี้ ถ้าเท่านี้ตายโหง! แม่ต้องท้องยาวไป ๓ วา ใช่ไหม

ศีล ๕ ครบไหม รักษาครบไหม ถ้าศีล ๕ เอ็งตอบครบ หลวงพ่อแน่ใจ แต่รักษาไว้ครบไหม *(หัวเราะ)* เราปฏิบัติได้ครบไหม

เออ..ดีกว่าหลวงพ่อว่ะ! หลวงพ่อมีศีลตัวเดียว

"ศีลอะไรคะ?"

ศีลพระ *(หัวเราะ)* เอ็งยังเก่งนะ มีตั้ง ๕ ฉันมีตัวเดียว ศีล ๕ สำคัญนะ ถ้าเรายับยั้งให้จิตอยู่ในขอบเขตของศีล ๕ ได้ ก็แสดงว่าเรามีความเคารพในพระไตรสรณาคมน์แน่นอน ใช่ไหม

"แต่ไม่เร็วเหมือนพระพุทธเจ้าเทศน์ ฟังแล้วได้กันเป็นแถว..?"

พระอรหันต์มีญาณเป็นเครื่องรู้

อ้อ..ฟังแล้วชักโมโห เวลานี้ถ้าเอ็งฟังเทศน์แล้วถึงอรหันต์ เอ็งเกิดสงสารลูกน่ะซิ! ได้อรหันต์ต้องนิพพานอย่างช้าพรุ่งนี้ ถ้าไม่

อย่างนั้นก็บ่ายวันนี้ *(หัวเราะ)*

(๑) สงสารลูก มันจะกำพร้าแม่

(๒) สงสารผัว จะกำพร้าเมีย *(หัวเราะ)*

"จริงหรือไม่คะ หลวงพ่อ! ถ้าใครได้เป็นพระอรหันต์ ๗ วัน ต้องตาย...?"

ไม่ถึง ๗ วันหรอกลูก! ตามบาลีเขาเขียน ๗ วัน

"แล้วจะรู้ไหมว่าเป็นพระอรหันต์...?"

อ๋อ..ไม่ต้องห่วง ๆ เวลาที่เอ็งแต่งงาน เอ็งรู้ไหมว่ามีสามีแล้ว *(หัวเราะ)* รู้ไหม หนอยแน่ะ! ถามมาได้ว่ารู้ได้อย่างไร กินข้าวก็ต้องรู้ว่าอิ่ม จะกินอาหารก็ต้องรู้รสว่าเปรี้ยวหรือเค็ม

"ถ้าเราจะเป็นพระอรหันต์ ก็ต้องรู้ถึงความเป็นอรหันต์ เพราะมีญาณเป็นเครื่องรู้"

ไอ้ญาณเป็นเครื่องรู้นี่ มันจะบอกเลยว่า เวลานี้ถึงอรหัตผลแล้ว เวลาเห็นหน้ากันแบบนี้ จะมีความรักในด้านเมตตาหมดทุกคน แต่รักในด้านของกิเลสจะไม่มี ใช่ไหม อย่างผู้หญิงพบหน้าผู้ชาย ผู้ชายพบหน้าผู้หญิง รักแน่! แต่จะรักเหมือนพี่เหมือนน้อง เหมือนลูกเหมือนหลาน แต่รักในด้านกิเลสน่ะ มันไม่มีหรอก ทำอย่างไรมันก็ไม่มี จะจับเนื้อตัวมันก็ไม่เกิดอารมณ์ ทั้งหมดมันไม่เกิด ใช่ไหม นี่พระอรหันต์เขา

ถ้าหากว่ามีการยั่วให้โกรธ อารมณ์จริงเขาไม่มีการโกรธ แต่เว้นไว้แต่ว่า ถ้าบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่เนื่องถึงกัน เป็นพวกเดียวกันใช่

ไหม เห็นว่าคนนั้นเขาจะเลว ก็ต้องแสดงอาการโกรธออกมา ไอ้นั่นมันโกรธลิเก ไม่โกรธจริงใช่ไหม แสดงออกมาประกาศจะลงโทษหรือลงโทษตามวินัย ถ้าลงโทษตามระเบียบวินัยเขาไม่ถือเป็นความโกรธ นี่เป็นการยับยั้ง

การบรรพชาเป็นของหนัก

อย่างพระพุทธเจ้าท่านเป็นจอมอรหันต์ แต่ว่าท่านก็ทรงวางแบบของพระไว้ตั้ง ๒๒๗ ยังมี *"อภิสมาจาร"* อีก ๑๐๐ เศษ รวมแล้วพระมีช่องลงนรกจริง ๆ ๓๐๐ ช่องเศษ อยากบวชพระไหม ฆราวาสมี ๕ ช่องเท่านั้นแหละ หลบได้สบาย พระจึงไม่เหมือนฆราวาสใช่ไหม

ฉะนั้น การเป็นพระลำบาก ไม่ใช่ง่ายหรอก

ที่ท่านบอก **การบรรพชาเป็นของหนัก**

และก็มีหลายรายเวลาปิดเทอม อยากจะเอาลูกมาบวชเณร เลยแนะนำว่า อย่าให้บวชเลย บวชเณรนี่ต้องถือสิกขาบท ๑๐ และก็ต้องมี *"เสขิยวัตร"* อีก ๗๕ รวมแล้ว เณรต้องปฏิบัติจริง ๆ ๘๕ ถ้าพลาดจะลงนรก

ถ้าหากว่ามีความหวังต้องการให้ลูกบวชเณร ก็ไม่ต้องโกนหัวหรอก ให้นุ่งขาวห่มขาวเสีย ให้รักษาศีลกรรมบถ ๑๐ แทน และเจริญสมาธิ อันนี้จะมีประโยชน์กว่ามาก และเรื่องโทษเขาจะไม่มีใช่ไหม และก็มีแต่คุณอย่างเดียว

และ*ประการที่ ๒* เจ้าเด็กจะเป็นโรคกระเพาะห่างออกไป บวช

เณรต้องอดอาหารเย็น อาหารขาดมื้อหนึ่ง ไอ้โรคกระเพาะลำไส้จะมา

แต่ความจริงพ่อแม่อยากได้อานิสงส์หนัก แต่ไม่รู้ว่าบาปหนักจะตามมา และก็มีหลายวัดที่บวชเณรแล้วต้องเลิกไป เพราะพี่เณรแกบวชแล้วไม่เป็นเณร กลายเป็นลิงเหลืองไป ไอ้ลิงเหลืองนี้ร้ายกาจ

คำว่า *"ร้ายกาจ"* ไม่มีอะไรหรอก **จะลงนรกน่ะซิ!**

"อย่างนี้พ่อแม่ลงด้วยหรือเปล่าคะ?"

ถ้าหากว่าครูบาอาจารย์เขาไปลงโทษหรือตำหนิลูก พ่อแม่โกรธ ก็สบาย ควงแขนกันไปเลย เข้าหุ้นกันแล้วนี่ และก็มีเยอะสมัย ***พระพุทธกัสสป*** ก็มี

อย่าง ***พระมหากบิล พระมหากบิล*** แกมี ๓ คนพี่น้อง เมื่อพบพระพุทธเจ้าแล้ว องค์พี่ก็ถามอุปัชฌาย์ว่า

"กิจในพระพุทธศาสนามีเท่าไร?"

อุปัชฌาย์ก็บอกว่า

"กิจในพระพุทธศาสนามี ๒ คือ ***คันถธุระ*** *กับ* ***วิปัสสนาธุระ*** *ใช่ไหม?"*

สำหรับ ***คันถธุระ*** ก็ศึกษาข้อปริยัติ หมายถึงความรู้และก็ปฏิบัติงาน กวาดวัดบ้าง สร้างวัด สร้างส้วมบ้าง สร้างศาลาบ้าง ศึกษาพระไตรปิฎก

ถ้า ***วิปัสสนาธุระ*** ก็ปฏิบัติสมถภาวนากับวิปัสสนาภาวนา ท่านที่เป็นพี่ก็บอกว่า

"ผมอายุมากแล้วครับ ถ้าจะศึกษาในคันถธุระก็เห็นจะไปไม่รอด ไม่ทราบว่าอายุจะอยู่ได้อีกสักกี่วัน ขอปฏิบัติในด้านวิปัสสนาธุระ"

พระอาจารย์ก็สอนให้ สอนความรู้อย่างย่อ ตั้งแต่เริ่มต้นถึงอรหันต์ ท่านมีความเข้าใจพอสมควร ท่านก็ลาเข้าป่า และก็ปฏิบัติตนไม่ช้าก็บรรลุอรหันต์ พร้อมปฏิสัมภิทาญาณ

ตัวอย่างพระมหากบิล

สำหรับ ***พระมหากบิล*** น้องชาย เอาคันถธุระ ก็เรียนพระไตรปิฎกจบ การจบพระไตรปิฎกนี่ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย เพราะว่ากิเลสไม่ได้ตัดไป เพียงแต่รู้อ่านหนังสือรู้ ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า ***"เถรใบลานเปล่า"***

ฝ่าย ***พระมหากบิล*** ก็เรียนพระไตรปิฎกจบ พอจบแล้วก็มี

ลูกศิษย์ลูกหามาก ไอ้การสอนของท่าน ในเมื่อมีลูกศิษย์ลูกหามากมีลาภสักการะดี ก็เกิดการทะนงตัว

"อั๊วะนี่หนึ่งในตองอู ว่าฉันนี่เก่งมาก ใครสู้ฉันไม่ได้"

ต่อมาเมื่อลาภเกิดขึ้นมาความเมาก็มีขึ้น การสอนก็พลิกแพลงเอาใจคน อวดอย่างนั้น อวดอย่างนี้ ก็เลยพลั้งพลาดไปจากคติของพระพุทธเจ้าต้องการ ตามพระไตรปิฎกนะ

ต่อมาพระอรหันต์และพระทั้งหลายที่ท่านทรงความดีที่เป็นพระอริยะ ท่านเห็นท่าไม่เป็นเรื่อง ก็บอก

"คุณกบิล! คุณน่ะสอนผิดทางไปเสียแล้วนะ มันเลยจุดหมายปลายทางไป"

แกก็เลยด่าพระองค์นั้นไปสบายใจโก๋ไปเลย พระอริยะนี่ด่าสะดวก เพราะท่านไม่ด่าตอบ ท่านเตือนไม่ไหว เห็นท่าไม่เป็นเรื่อง

การจะสอนบิด ๆ เบือน ๆ คำสอนของพระพุทธเจ้านี่มันไม่ถูกต้อง ทำให้คนอื่นเขาเป็น *"**มิจฉาทิฏฐิ**"* คือรู้ผิดนะ แล้วก็พระพวกนั้นก็ไปตามพระพี่ชายในป่า เป็นพระอรหันต์

พระอรหันต์นี่มี ๔ อันดับ คือ

(๑) สุกขวิปัสสโก

(๒) เตวิชโช

(๓) ฉฬภิญโญ

(๔) ปฏิสัมภิทัปปัตโต

อันดับหลังนี่เก่งมาก ทรงพระไตรปิฎกจริง เขาไม่เรียนแต่ว่า

เขาทรงได้เลย เพราะญาณวิเศษให้มาเตือนพระน้องชาย ก็มาเตือนแกก็เลยด่าพระพี่ชายเข้าให้ว่า

"ไอ้เฒ่า! ไอ้แก่! มึงบวชไม่ได้ศึกษาอะไร บวชแล้วไปเจริญสมถวิปัสสนา ไม่ศึกษาพระไตรปิฎก เอ็งอย่ามาเสือกเตือน"

เอ้า! ด่าพระพี่ชาย เมื่อถูกด่าท่านก็กลับไปไม่มีใครสู้

ต่อไปก็เป็นมากหนักเข้า ท่านก็มาเตือนเป็นครั้งที่ ๒ แกก็ด่าเปิดไปอีกนะ ผลที่สุดทีนี้พระอื่นเขาเตือนเขาว่า ***พระมหากบิล*** เขาเตือนว่าไม่ถูกต้อง

น้องสาวกับแม่ซึ่งบวชเป็นนางภิกษุณี ก็เลยช่วยกันด่าพระอื่น ดีไหม สบาย...*!*

ต่อมาต่างคนต่างตาย ไม่มีใครอยู่หรอก พี่ชายนอกคอกไปพระนิพพาน ***พระมหากบิล*** น้องสาวกับแม่ เป็นคนในค่อก ลงอเวจีและต่อมาในศาสนานี้ ***พระมหากบิล*** ก็ขึ้นมาเกิดเป็นปลา มีเกล็ดเป็นทอง สีทองนะไม่ใช่ทองคำแท้นะ สีเป็นทองคำเลย

วันหนึ่งลูกชายชาวประมง พ่อไม่อยู่เล่นกันอยู่เป็นกลุ่ม ก็เลยบอกว่า เอาแหเล็ก ๆ ไปลองทอดปลาดูดีกว่า ทอดโครมเดียว ปรากฏว่าติดปลาทองขึ้นมา ก็ให้พ่อดู พ่อก็ดีใจว่าปลาประเภทนี้ไม่เคยเห็น และก็ดีใจที่ว่า ลูกเราเริ่มเล่นในการหาปลา ได้ปลามีเกล็ดสีทองขึ้นมาต้องเป็นโชคใหญ่ ต่อไปนี้จะเฮงในการหาปลา

แต่ว่าปลาประเภทนี้ เขาจะกินก็เสียดาย เนื้อมันนิดเดียวใช่ไหม จะเก็บไว้ก็ประโยชน์น้อย ก็อยากจะหาความดี ก็เอาเรือลำนั้น

แหละ ไม่กล้าเอาออกจากเรือ ลากเรือไปถวาย ***พระเจ้าพิมพิสาร*** และก็กราบทูลให้ทรงทราบว่า ปลาประเภทนี้ไม่เคยเห็น

พระเจ้าพิมพิสาร เห็นเข้าก็แปลกใจว่า ปลาอย่างนี้ไม่เคยเห็น จะเป็นบุญเป็นบาป จะเป็นชั่วอย่างไรไม่ทราบ ก็นำปลาในเรือไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระราชาจะไปไม่ยาก ให้คนแบก คนแบกมันเยอะใช่ไหม เอาใส่รถ สมัยนั้นคือเกวียน ไปถึงมหาวิหาร ก็เลยถามพระพุทธเจ้าถึงความเป็นมาของปลานี้เป็นอย่างไร

ท่านเห็นปั๊บ! ท่านก็รู้ ก็เลยถามปลาตัวนี้ว่า

"เธอชื่ออะไร?"

ปลาตัวนั้นก็อ้าปากพูดว่า

*"ผมชื่อ **พระมหากบิล**"*

พอพูดขึ้นมา ไอ้ลมมันออกจากปาก กลิ่นออกมาเหมือนอุจจาระในส้วม อุดจมูกกันเป็นแถว ไม่อุดจมูกเพียงคนเดียวคือพระพุทธเจ้า ปากเหม็นเหมือนของเน่า

ท่านถามไปว่า *"เธออยู่ที่ไหน?"*

เธอตอบว่า *"ผมอยู่ในอเวจีมหานรก"*

ท่านถามว่า *"แม่ของเธออยู่ที่ไหน?"*

เธอตอบว่า *"อยู่ในอเวจีมหานรก"*

ท่านถามว่า *"น้องสาวของเธออยู่ที่ไหน?"*

เธอตอบว่า *"อยู่ในอเวจีมหานรก"*

ท่านถามว่า *"พี่ชายของเธออยู่ที่ไหน?"*

เธอตอบว่า *"ไปนิพพาน พระพุทธเจ้าข้า"*

เขาตอบเท่านี้ก็เกิดความเสียใจ เลยเอาหัวฟาดข้างเรือตาย ตายแล้วกลับไปอเวจีใหม่

เห็นไหม สบายแฮ...นี่บาปแบบนี้นะ คือว่าพ่อแม่คิดว่ามีอานิสงส์ดี ก็ต้องระวังข้อนี้หนักมาก

การรักษากรรมบถ ๑๐

ฉะนั้น ทางที่ดี ถ้าลูกปิดเทอมอยากรักษาความดี ก็ให้ไปรักษากรรมบถ ๑๐ โดยไม่ต้องโกนหัว แต่ถ้าจะให้แปลกไปหน่อย ก็ให้แกนุ่งขาวห่มขาวนะ ให้ไม่เหมือนเดิมใช่ไหม และก็มีผู้ใหญ่เข้าไปคุม วัดต่าง ๆ เขาเลิกกันไปหลายวัดแล้ว ต้องมีผู้ใหญ่เข้าไปคุม พระเขาคุมไม่ไหว เวลาทำงานเขามี

และก็รักษากรรมบถ ๑๐ นี่ไม่ต้องอดข้าวตอนบ่าย อดข้าวเย็น ไปฉะข้าวร้อนนี่ลงนรกนะ ไม่ต้องอด คือว่ายังกินได้ตามปกติ แต่ว่า**กรรมบถ ๑๐ รักษาทั้งศีลทั้งธรรม อานิสงส์มาก คือว่า**

ทางกาย ไม่ฆ่าสัตว์ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม

ทางด้านวาจา ไม่พูดปด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดไร้ประโยชน์

ทางด้านจิตใจ จะไม่ประทุษร้ายใคร ไม่คิดอยากได้ทรัพย์สมบัติของใคร ทำความเห็นให้ถูก คือว่าทำความเห็นให้ถูกเป็นตัววิปัสสนาญาณ

ถ้าหากว่าทำความเห็นให้ถูกอย่างย่อ ก็คิดว่าเราจะรักษา ๙ ข้อให้ครบ ถ้าอย่างพิเศษ ก็ต้องศึกษาวิปัสสนาญาณใช่ไหม นี่ดีกว่าเยอะ ไปแล้วไปบอกกันนะ ยังไง ๆ ลูกลงนรก แถมแม่ไปด้วย

"ถ้าบอกเขาไม่เชื่อ...?"

เขาไม่เชื่อก็ช่างเขาปะไรล่ะ! เราแนะนำเขา ถ้าเขาเชื่อหรือไม่เชื่อมันเรื่องของเขา ถ้าเขาไม่เชื่อเราก็อย่าไปโกรธเขา เราถือว่าเราทำบุญด้วยการแนะนำ ไอ้การแนะนำถือว่าเป็น

"สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ"

"หลวงพ่อคะ อย่างพระที่ทำผิดศีลข้อใดข้อหนึ่งแล้วปลงอาบัติ?"

เดี๋ยวก่อน...ปลงอาบัติ เวลานี้หลวงพ่อว่าไม่มีผลหรอกลูก!

"ปลงแล้วมีทางรอดดีเหมือนเดิมหรือคะ?"

ไม่ใช่! มันเข้าทำนองว่า ไอ้หนูถูกปักเป้ากัด ปักเป้ากัดนี่มันเอาเนื้อไปด้วยใช่ไหม ปลงอาบัติแล้วก็เหมือนกับว่า เอายาทาแผลหาย แต่ไอ้โหวมันไม่หาย ไม่ลามไปเท่านั้นนะ ไอ้นี่ลำบาก...

แต่ว่าการปลงอาบัติจะต้องถูกต้องด้วยนะ เวลานี้ไม่ค่อยจะถูก ว่าเป็นภาษาบาลี ก็แค่ว่าให้จบไปตามระเบียบ

การปลงอาบัติจริง ๆ สมัยพระพุทธเจ้านี่ ถ้าเป็นอาบัติอะไรมา ถ้าอยู่กันมากก็ถือเป็นคณะสงฆ์ ต้องบอกในที่ประชุมสงฆ์ว่า วันนี้ไปต้องโทษอะไรมา อย่างนี้ชื่อว่าเป็นอาบัติอะไร ข้าพเจ้าขอประกาศแก่บรรดาสงฆ์ทั้งหลายว่า จะไม่ทำอย่างนี้ต่อไป ก็ลงท้ายว่า

"นะ ปุเนวัง กริสสามิ"
ข้าพเจ้าจะไม่ทำอย่างนี้อีก
"นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ"
ข้าพเจ้าจะไม่พูดอย่างนี้อีก
"นะ ปุเนวัง จินตยิสสามิ"
ข้าพเจ้าจะไม่คิดอย่างนี้อีก

ผลก็คือแผลหาย แต่เนื้อไม่งอก จะว่าไม่มีโทษน่ะ โทษมันยังมีแต่ไม่ลาม ก็อย่างที่หลวงพ่อบอกเอ็ง เหมือนปักเป้ากัดเนื้อหายแหว่งไปใช่ไหม รักษาแผลหายแต่เนื้อนั่นมันไม่เต็มนะ ถ้าแหว่งบ่อย ๆ ล่ะ หมดตัวเหลือแต่กระดูกเดินได้มั้งใช่ไหม นี่เรื่องใหญ่มาก

การเข้าใจผิดของพระ ครูเขาจะสอนกันว่า แสดงอาบัติแล้วมันจะหาย ตัวนี้ลงนรกกันเป็นแถว ๆ บวชพระเป็นของหนัก เณรก็เหมือนกัน เพราะเป็นปูชนียบุคคล

"แล้วบวชชีล่ะคะ?"

บวชชีก็ต้องดูก่อนลูก! ถ้าไฟดี ๆ นะ กะทิมัน ๆ นะ *(หัวเราะ)* ใช่ไหม ถ้าบวชชีต้องในเพลนะ จะมีอานิสงส์มาก ถ้าบวชหลังเพลแล้วมีอานิสงส์น้อย พระกินไม่ได้ *(หัวเราะ)*

"บวชชีคนค่ะ"

อ๋อ..ชีคนกินยากว่ะ! กินต่ำไอ้เท้ามาเล่นปากพระเข้าให้ *(หัวเราะ)*

ความจริงบวชชีนี่ที่แท้จริงก็คือ คนรักษาศีล ๕ หรือศีล ๘

นั่นเอง ใช่ไหม ไม่มีอะไรพิเศษจากคนธรรมดา

"ทำไมต้องโกนหัวด้วยคะ?"

ไม่จำเป็น ไอ้ที่โกนหัวเป็นการตัดภาระ เขาไม่ต้องการความสวยงาม ก็เหมือนกันนะ ถ้าเราไม่ต้องโกนหัวก็ได้ ที่เวลานี้ท่านบัญญัติบวชชีพราหมณ์ แต่ความจริงพราหมณ์เขาบวชแบบนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่ใช้ได้

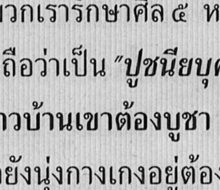
ถ้าคิดว่าภาระเรามีอยู่ เราจะบวชน้อยวันใช่ไหม ก็ไม่ต้องโกนหัว เพราะว่าชีมี ๒ ประเภท **รักษาศีล ๕** กับ **รักษาศีล ๘** ก็ฆราวาสนั่นเอง เพียงแต่หลีกไปอยู่ที่สงัด แต่ว่าก็ไม่แน่นักที่ไปอยู่ที่สงัด ก็ทะเลาะกัน ใช่ไหม

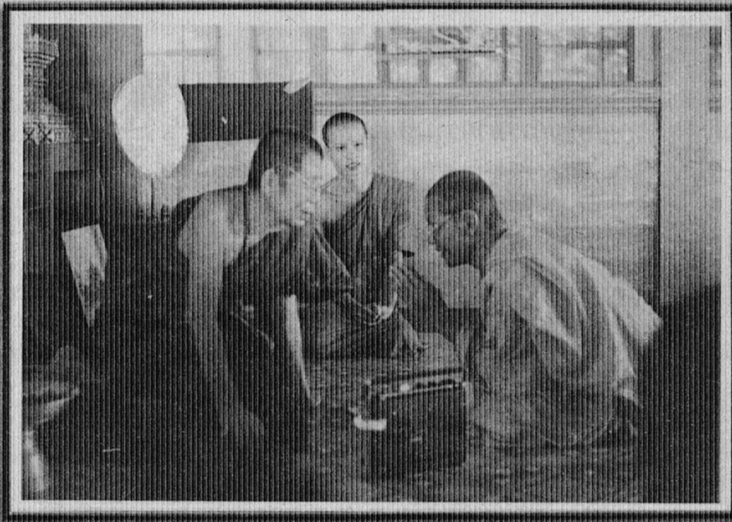
ถามถึงอานิสงส์ก็เท่า ๆ กับที่พวกเรารักษาศีล ๕ หรือศีล ๘ ครบ เท่ากัน! ไม่แตกต่างกัน เขายังไม่ถือว่าเป็น ***"ปูชนียบุคคล"***

"ปูชนียบุคคล" คือ **บุคคลที่ชาวบ้านเขาต้องบูชา**

อย่างพระกับเณรนี่ลำบาก ถ้ายังนุ่งกางเกงอยู่ต้องไหว้พ่อไหว้แม่ ไหว้พี่ ไหว้น้า ไหว้ปู่ย่าตายาย ใช่ไหม

พอห่มผ้าเหลืองปั๊บเดียว ผู้ใหญ่มาไหว้เลย อันนี้หนักใช่ไหม ฉะนั้นทำอะไรพลาดไป โทษจึงมาก **และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกปูชนียบุคคล ถ้าพลาด! เขามักจะไปเก็บไว้ในอเวจี ที่อยู่**ประจำ คนอื่นแย่งไม่ได้...

เรื่อง..ขอฟังธรรมสั้นๆ

(สนทนาที่ศาลานวราช วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๒๔)

เอ้า! คุณมีอะไรคุยว่าไป

"ผมก็อยากจะมาฟังธรรมะที่สั้น ๆ หลวงพ่อพอจะแนะนำเหมาะกับกระผม"

แหม..เอาอย่างไรดีล่ะ!

"สั้น ๆ นะครับหลวงพ่อ"

เอาสั้นมาก ๆ ใช่ไหม เอาธรรมะเจ๊ก็แล้วกัน จะเอาธรรมะเจ๊

ใช่ไหม

"นอกนั้นก็ยังอยากจะได้ประพรมน้ำมนต์ เพื่อให้ได้เป็นศิริมงคล สำหรับในการมากราบหลวงพ่อ"

เอาสั้น ๆ ก็ต้องบอกว่า

"จงทำดี! จงทำดี! และจงทำดี!"

เออ..วันนั้นไปเจอเจ้าของที่ ***วัดราชผาฯ เจ๊หนอม*** เจอเห็นผมไปแกก็เข้ามา สมเด็จฯ บอก พอผมไปแกก็มา อ้าว! บอกเจ๊เผลอไป เรียกกันเจ๊ก็แล้วกัน เจ๊หัวเราะใหญ่ สมเด็จฯ บอกว่า

"ธรรมะของท่าน ท่านยังทำอยู่หรือเปล่า?"

บอกว่า *"อะไรครับ?"*

บอกว่า ***"จงทำดี! จงทำดี! จงทำดี!"***

(หัวเราะ) นี่ว่าพระไตรปิฎกมี ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ย่อแล้วเหลือ ๓ คือ

(๑) สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง บอกว่า เธอทั้งหลายจงแนะนำให้ชาวบ้านทั้งหลาย ละจากความชั่วทั้งหมด

(๒) กุสะลัสสู ปะสัมปะทา จงแนะนำให้ทุกคนทำแต่ความดี

(๓) สะจิตตะ ปริโยทะ ปะนัง จงแนะนำให้ทุกคนทำจิตใจให้ผ่องใส

เอตัง พุทธานะสาสะนัง รวมความว่าพระพุทธเจ้าทุกองค์ตรัสอย่างนี้เหมือนกันหมดนะ

เป็นยังไง สั้นดีไหม แต่ว่าสำหรับฆราวาส อาตมาเห็นว่ามีอยู่

ข้อหนึ่ง ซึ่งเป็นธรรมะสำหรับฆราวาสตรง อันนี้รวมนะ เมื่อกี้นี้หนักนะ ไม่ใช่เบานะ ละความชั่วทุกอย่างนี่หนักมาก ไม่ใช่เบานะ

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง ละความชั่วทุกอย่างนี่ไม่ใช่เบา เป็นของเบาสำหรับฆราวาสมีอยู่ คือท่านเรียกว่า *"สังคหวัตถุ ๔"*

(๑) ทาน **การให้** จงสงเคราะห์กันด้วยวัตถุในเมื่อเพื่อนขัดสน ใช่ไหม เป็นปัจจัยสร้างความรัก ก็เท่าที่ให้ได้ไม่ใช่มีเท่าไรก็ให้หมด

(๒) ปิยวาจา **ใช้วาจาที่น่ารัก** วาจาที่อ่อนหวานกับเพื่อน

(๓) อัตถจริยา เมื่อเพื่อนทำการงานไม่ไหว ถ้าเราสามารถพอจะช่วยได้ใช้แรงกายช่วย

(๔) สมานัตตตา ไม่ถือตัว

อันนี้ ๔ อย่าง เป็นปัจจัยแห่งความรัก ฆราวาสพอแบกไหวนะ เมื่อกี้นี้แบกไม่ค่อยจะไหวนะ ใช่ไหม ละความชั่วทุกอย่างนี่ต้องเป็นพระอรหันต์นะ ก็มี ๔ อย่างคือ

(๑) ทาน การให้สงเคราะห์กันตามควร

(๒) พูดอย่าขัดใจเพื่อน วาจาเป็นที่รักก็ไม่ขัดใจกัน

(๓) ถ้าเพื่อนทำงานไม่ไหว ช่วยทางแรงกาย และก็

(๔) ไม่ถือตัว

เท่านี้พอ พอหรือยังหว่า...!

ศีล ๕ ขอไม่ถือข้อดื่มสุราฯ

"ผมมีอีกอย่างหนึ่ง ในฐานะที่ผมได้มีโอกาสใกล้ชิดหลวงพ่อ

แล้วนะครับ ผมอยากจะเรียนถามว่า ในสภาพตัวผมอยู่ในสังคมปัจจุบันนี่นะครับ ธรรมดาศีล ๕ นี่ จะมีข้อสุรารวมอยู่ด้วย ทีนี้ถ้าผมจะไม่ถือศีล ๕ แค่เพียงละกิเลส ๔ อย่าง เพียงพอจะอยู่ในสังคมได้ไหมครับ?"

ไปสังคมไหน? (*หัวเราะ*)

"สังคมที่อยู่ทุกวันนี่ คือกิเลส ๔ นี่ จะไม่พูดถึงสุรา คือผมจะละทุกอย่าง"

เออ..มันก็ดีอยู่แล้วนี่!

"แต่ผมเวลาจะรับศีล ๕ อาราธนาแค่ ๔ นี่ก็..."

ก็ยังได้ ๔ เอ้า!

"อันนี้ผมยังข้องใจอยู่"

เวลาสมาทานควรจะครบ ๕ สมาทานนี่แค่ศึกษาเท่านั้นนะ ใช่ไหม **ศีลจะมีได้หรือไม่มีอยู่ที่ตัวเว้น**

เวลาที่ว่า ตามพระน่ะท่านยังไม่ถือว่ามีศีลนะ เป็นแต่เพียงถามพระว่าศีล ๕ ตัวน่ะ มีอะไรบ้าง พระท่านก็ว่าไปเราก็ท่องตามเท่านั้นเอง

ทีนี้การรักษาศีลได้ถึง ๔ ข้อน่ะแน่นอน ไอ้สุราก็เป็นบ้าง ก็แสดงว่าสุรานี่เมาไม่มากใช่ไหม ถ้าได้ศีล ๔ ข้อนี่สุรานี่เมาไม่มาก ถ้ามากแล้ว ๔ ข้อหายไปด้วย (*หัวเราะ*)

"คือผมอยากจะดื่มสุราอยู่"

ก็ไม่เป็นไร ละเว้นตั้ง ๔ อย่าง ก็มี ๕ เราดีตั้ง ๔ แล้วจะเอายังไงล่ะ บางทีเขาไม่เหลือสัก ๑ อย่าลืมนะดีตั้ง ๔ แล้วไม่ช้าไอ้ตัวที่ ๕ มัน

อยู่ด้วยใช่ไหม ให้มันชินเพราะว่าไอ้ ๔ คนมันดึงเรื่อย คือว่าวาระมันยังไม่ถึง ก็ปล่อยให้ไอ้ ๑ ท้ายมันแสดงไปตามเรื่องตามราว

ถ้าวาระมาถึง มันคนเดียวมันสู้ไอ้ ๔ ไม่ได้ พยายามให้ ๔ มันทรงตัวไว้นะ อันนี้ไม่เป็นไร

สมัย ***หลวงพ่อปาน*** นี่ อาจารย์อาตมา ใครจะเป็นลูกศิษย์ท่าน ท่านขอไว้ ๒ ตัวคือ ***อทินนาทาน*** กับ ***สุรา*** ท่านขอแค่นั้นนะ แต่นี่คุณให้ตั้ง ๔ นี่สุรายังไม่ขอ พอได้กำไร (*หัวเราะ*) อันนี้ต้องถือว่าดีมากนะ

ปาณาติบาต ร้ายแรงมาก ไม่ใช่เรื่องเล็ก

ปาณาติบาต ถ้าเป็น ***"อาจิณกรรม"*** มันลงอเวจี

อทินนาทาน กาเมสุมิจฉาจาร มุสาวาท ทั้ง ๔ ตัวนี่ร้ายจริง ๆ สุรา นี่ถ้าพูดกันตามส่วน ถ้ามันไม่ถึงกับไร้สติมากจริง ๆ โทษจะน้อยกว่า

เพราะสุรานี่เอาแค่สุราอย่างเดียวนะ ไม่ไปทำบาปอย่างอื่นเพราะสุรานะ กินแล้วไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่พูด ***มุสาวาท*** คือยังมีสติ โทษยังมีจริง ๆ อยู่แค่ ***โลหะกุมภี*** นรกขุมเล็ก

แต่ว่าถ้ายึด ๔ ตัวนี่มั่นคง เวลาตาย ๔ ตัวนี่พาไปสวรรค์ได้ ไอ้นั่นมันคนเดียวสู้เราไม่ได้หรอก มันจะมาเก่งกว่าไอ้ ๔ คนได้ยังไง ใช่ไหม เพราะยังไง ๆ ไอ้ตัวนี้เวลาเราจะตายมันจะจับตัวดี แล้วลงคุณทรง ๔ ตัวได้ แสดงว่าเหล้านี่คุณเมาไม่มาก ใช่ไหม เป็นอย่างนั้นใช่ไหม ถ้าเมาขนาดหัวราน้ำนี่ไอ้ ๔ ตัวนี่มันก็ไม่เหลือ

"แค่สังคมครับ!"

เอาแค่เรียกว่าพอไม่เก้อเขินในสังคม อย่างนี้ถ้าพูดตามภาษาปกติเขายังไม่ถือว่าเป็นโทษ พอมีนิดหน่อยเศษ ๆ โทษ อันนี้เป็น ***ลหุโทษ*** ไปก็แล้วกัน ฮึ! ว่าตามกฎหมายถือว่า ***ลหุโทษ*** ก็แล้วกัน ไม่ใช่ ***มหันตโทษ*** (*หัวเราะ*)

ไอ้ ***ลหุโทษ*** นี่มันมีการรอลงอาญาเหมือนกัน ใช่ไหม

อาตมามั่นใจว่า ถ้าคุณบอกว่า ๔ ตัวรักษาได้นี่มันไม่เมามาก ถ้าเมามากรักษา ๔ ตัวไม่ได้ อย่างนี้เขาถือว่าไม่เสียสติ นี่เรายังไม่พูดกันถึงพระโสดาบันนะ นี่ต้องพูดกันตามขั้น เพราะเป็นโลกีย์วิสัย

ไอ้สิกขาบทสุราเขามีความหมาย

"สุราเมระยะ มัชชะปะมาทัฏฐานา เวรมณี"

ข้าพเจ้าของดเว้นในการดื่มสุราและเมรัย อันเป็นฐานะที่ตั้งแห่งความประมาท

นั่นหมายความว่า ดื่มมากจนกระทั่งประมาทไม่รู้สึกรับผิดชอบ ถ้าการดื่มนั้นยังมีความรู้สึกผิดชอบอยู่ยังถือว่าอยู่ในเกณฑ์มีสติ ใช่ไหม

ดี! วันนี้ดีใจเจอคนมีศีล ๔ อ้าว! ดีใจจริง ๆ นะ ไม่มีใครทำให้ดีใจอย่างคุณหรอก

"คือผมไปหาเรื่องกิเลส ๔ ประการ การละเว้นกิเลสผมก็เกิดความคิดว่า เอ..ผมไม่อยากจะรักษาศีล ๕ ล่ะ แต่ผมจะละกิเลส ๔ ทีนี้ไม่ทราบไม่รู้ว่าจะไปถามใคร?"

คือว่าไปตรงกับ ***อุทุมพริกสูตร*** ใน ***อุทุมพริกสูตร*** พระพุทธเจ้า

ไม่ได้พูดถึงสุรา ท่านพูดเพียง ๔ ข้อ เรียกว่า *"ยาม ๔"* ท่านบอกว่า

(๑) เราจะไม่ฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง ไม่ยุให้บุคคลอื่นฆ่าสัตว์ และไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำแล้ว

(๒) ไม่ลักทรัพย์

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ๑-๒-๓-๔ จะไม่ทำด้วยตนเอง ไม่ยุให้คนอื่นทำ และจะไม่ยินดีเมื่อคนอื่นทำแล้ว เขาไม่ได้พูดถึงสุรานี่

"ยาม ๔" คือ ***ปาณาฯ อทินนาฯ กาเมฯ มุสาฯ***

๔ ตัว ท่านเรียก ***"ยาม ๔"***

และก็ท่านพูดกับ ***นิโครธปริพาชก*** ว่าเราสอนตามนี้ ตอนนั้นท่านไม่ได้พูดถึงสุรา แล้วเขาถามว่าคุณปฏิบัติอย่างไร ก็ต้องตอบว่าปฏิบัติตาม ***"ยาม ๔"*** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน ***อุทุมพริกสูตร*** กับ ***นิโครธปริพาชก***

ท่านยืนยันว่ารักษาได้ ๔ ข้อ นี่ดีคนลองรักษา ๔ ข้อนี้ได้มันก็ไม่ไร้สตินะ กินเหล้าไม่ใช่เหล้ากินคนนะ คนกินเหล้า เวลาดื่มเหล้านี่ก็ต้องดื่มน้อยแล้วใช่ไหม ประคับประคองอยู่พอไม่ให้เก้อเขินในสังคม สติมันก็ไม่เสีย ใช่ได้! วันนี้ดีใจมาเจอคนรักษา ***"ยาม ๔"*** นี่มาเจอครั้งแรกในชีวิตนะ เจอคนแรกในชีวิตเลยคุณนี่ ดีใจเกือบแย่!

เรื่อง..วันสิ้นโลก

"ผมนับถืออิสลาม"

ก็ดี!

"ทีนี้ผมถามหลายคนแล้ว ก็ยังไม่ได้รับคำตอบ"

ถามฉันก็ไม่แน่นะ...! มันก็ยังไม่รู้ตอบได้ไม่ได้มาถามนี่

"กระผมสงสัยวันสิ้นโลก?"

วันสิ้นโลก ฉันไม่รู้เหมือนกัน ฉันไม่รู้อันนี้พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกไว้ **วันสิ้นโลก** นี่ไม่มี มีแต่ **วันสิ้นกัป วันสิ้นกัป** นี่โลกไม่ได้สิ้น เพราะว่ามนุษย์และสัตว์ ต้นไม้ มันถูกเผาตายไปหมด อันนี้มี!

แต่โลกไม่ได้สลาย แล้วก็กลับมีสัตว์เกิดขึ้นมาใหม่ มีต้นไม้ขึ้นมาใหม่ ของเรามีแค่นี้นะ!

แต่ว่าคุณถามว่า **วันสิ้นโลก** นี่ไม่มี พระพุทธเจ้าไม่ได้บอก ไอ้กัปนี่มันเป็นเวลาเท่านั้นเอง เป็นเวลาเท่านี้ เหมือนกับเราติดเรือนจำเขาตัดสิน ๒๐ ปี พอ ๒๐ ปี พวกแกออกไปแล้ว เรือนจำเขาไม่ได้พัง ไอ้คน ๒๐ ปีมันไปหมดแล้ว ใช่ไหม จะหาว่าเรือนจำเขาพังไม่ได้

นี่โลกเขาไม่ได้พัง แต่ ***สิ้นสัตว์ สิ้นบุคคล สิ้นวัตถุ แต่ผืนแผ่นดินยังมีอยู่***

ถ้าคำว่า ***สิ้นโลก*** ของคุณหมายเอาอย่างนี้ละก็ มันมี แต่นับวันเวลาไม่ได้ เพียงแต่ประมาณเวลา พระพุทธเจ้าเองก็ทรงประมาณเวลาเท่านั้น ไม่ใช่บอกวันแน่นอน จะนับกี่ล้านปี กี่ร้อยล้าน กี่พันล้านปี อันนี้ไม่ได้เลย

นี่คุณก็มาถาม ฉันตอบไม่ได้อีกแหละ ใช่ไหม

เออ..ถ้าคุณไปถามพระในพระพุทธศาสนาไม่มีใครตอบได้แน่ เว้นไว้แต่พระองค์นั้นจะเดาส่งเดชไป *(หัวเราะ)* ถ้าเดาก็คงเดาได้ เพราะ

คุณก็ไม่พูดถึงสิ้นโลกใช่ไหม บอกอีก ๕ แสนปีสิ้นแน่ คุณอย่าตายนะ

ไอ้แบบนี้มันโกหกกันนะ ไอ้คนพูดน่ะ

เออ..ก็ดีเหมือนกัน ถามแบบนี้ก็ดี ฉันก็ต้องตอบตามความเป็นจริงนะ แล้วมีอะไรอีกไหม

อ้าว! ข้างหลัง ๆ เออ..

"ไอ้ที่เขาลือกันบอกว่า และที่เขามักจะถามกันอยู่บ่อย ๆ ว่าตายแล้วเกิดอีกนี่จะมีความจริงแค่ไหนครับ?"

มีความจริงเต็ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ นี่ฉันให้เต็ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ตายแล้วเกิดอีก

นี่คำว่าเกิดอีกนี่ มาเกิดเป็นสัตว์นรกเขาก็เรียกว่าเกิด เกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นพรหม นี่เขาก็เรียกว่าเกิดทั้งหมด ใช่ไหม

คุณนี่ตายมาหลายครั้ง เกิดมาหลายครั้งแล้ว ลองถอยหลังนึกดูสิ เอ้า! คุณอยากจะรู้เหรอ ก็มาฝึกกับเขา

ที่นี่เขาฝึกแบบนี้ ที่นี่เขาฝึกไปเที่ยวสวรรค์ ไปเที่ยวพรหม ไปเที่ยวนิพพาน ไปเที่ยวนรก ไปเที่ยวเปรต เขาสอนระลึกชาตินะ

"ไปฝึกเองที่บ้านได้ไหมครับ?"

ได้! แต่มันไม่ปรากฏผล ถ้าฝึกเองที่บ้านมันต้องใช้เวลาหลาย ๑๐ ปีน่ะสิ! ถ้าฝึกที่นี่ถ้าใครถึง ๗ วันนี่ซวยเต็มที คือเขามีวิธีฝึก คือถ้าทำเองมันจับจุดไม่ถูก ใช่ไหม

"ใช้เวลา ๗ วัน หรือครับ?"

เขาทำกันไม่เกิน ๗ วันหรอก ฝึกให้เต็มที่นะ ๗ วัน

"คือผมจะได้ลาพักร้อน"

เออ..ก็ดี แต่อีตัวท้ายต้องละกันแน่นะ ไอ้ช่วง ๗ วันนี่น่ะ *(หัวเราะ)* นี่ต้องบวชแห้งนะ

"เอาแค่ ๗ วัน?"

เอ้า! ๗ วันสิ เอาแค่ ๗ วัน

"พอรู้ชาติกำเนิดว่าเคยเกิดเป็นอะไรแล้วก็ คือถ้าครบ ๗ วัน แล้วก็...!"

ครบ ๗ วัน ความจริงเอาจริง ๆ นี่มันไม่ถึง ๗ วัน ถ้าอยู่ถึง ๗ วันเราซักซ้อม ๗ วัน มันคล่องตัวมากคิดว่าแค่ ๗ วันก็แล้วกัน แล้วกลับไปถึงบ้านก็อย่าทิ้งเสียเท่านั้นนะ ถ้าคุณจะเอาจริง ๆ ละก็ คุณกลับไปบ้าน กลับไปนี่นั่งอยู่หรือนอนอยู่ เอาแค่มันว่าง ๆ สบาย ๆ

คุณหัดภาวนาไว้ ๔ คำคู่กับลมหายใจนะ

หายใจเข้านึกว่า ***"นะมะ"***

หายใจออกนึกว่า ***"พะธะ"***

เอาว่าเล่น ๆ อย่างนี้ให้มันชิน เอาเท่านี้นะ

เข้า ***"นะมะ"*** ออก ***"พะธะ"***

"นะมะ พะธะ" นะ เข้าแค่สอง ออกสอง

ทีนี้ก็ถ้ายาวเกินไป ว่ายาวมันจะเหนื่อย แต่ว่าไม่ต้องไปนั่งหลับตาปี๋ แค่คุณซ้อมมันก็ชินเอง นั่งเล่นไป เดินไปเดินมา นึกเมื่อไรก็ได้ แค่ว่าเวลามาถึงนี่ปั๊บ! เขาบอกให้ภาวนาว่า ***"นะมะพะธะ"***

หายใจเข้านึกว่า *"**นะมะ**"* หายใจออกนึกว่า *"**พะธะ**"* เราว่าได้เลยจิตทรงตัวเอาเท่านี้ พอใจหรือยัง ทำได้นะ!

"นับว่าเป็นกุศลของผม"

อ้าว! ดีแหง ๆ ถ้ามานะ ไม่อย่างนั้นไม่มา

นี่ตั้ง ๔ ตัวนี่ อ้อ..ตั้ง ๔ ตัว *(ศีล)* วันนี้ดีใจเกือบตายแล้ว บางคนมานี่ไม่มีสักตัว *(หัวเราะ)* ก็ยังเข็นกันไปได้ นี่ก็มาตั้งต้นกันที่นี่ใช่ไหม และไอ้ ๔ ตัวนี่ที่ได้ก็ไอ้นี่ตัวสำคัญมาก ไอ้ตัวท้ายนี่มันเป็นตัวที่เบาที่สุด *(สุรา)* โทษจริง ๆ ของตัวท้ายไม่ลงนรกขุมใหญ่นะ ลงนรกบริวาร เขาเรียก *"**ยมโลกียนรก**"*

ไอ้ ๔ ตัวต้นน่ะลงนรกขุมใหญ่หมดเลยนะ และคุณสามารถฆ่าช้างได้ นี่นับว่าเรื่องเล็กใช่ไหม ไอ้ ๔ ตัวที่เราขังไว้ได้ เหมือนกับขังช้างหรือว่าฆ่าช้างตายไปแล้ว อันนี้ที่เกาะกินใจคุณเวลานี้ มันเกาะแค่มดตัวเดียว สุรา

ไอ้สุรามันก็ไม่เต็มที่นี่ มันง่ายนิดเดียว ใช่ไหม ขวดเหล้าแห้ง

"ผมขอวิทยาทานให้กระผมอีก คือมีพระองค์หนึ่งเขาบอกให้กระผม บอกว่ามีทางเสื่อม ๕ ประการ ควรละเว้นคือ จีบแม่ค้า บ้ารำวง และก็หลงผู้หญิงที่ไม่ดี..."

ก็อันแล้ว มันสามนี่!

"จีบแม่ค้า บ้ารำวง แล้วหลง...คือคำ...ขอประทานโทษ คือผู้หญิงครับ หลงกะหรี่ หลีนักร้อง จ้องน้องเมีย (หัวเราะ) คือหนทางเสื่อม ๕ ประการ อันนี้ผมอยากจะเรียนถามว่า จริงหรือเท็จครับ?"

เอ..ฉันก็ไม่เคยมีเมีย จ้องน้องเมียเป็นยังไง โดนเมียตีหรือเปล่าไม่รู้...(*หัวเราะ*)

"อันนี้จริง ๆ ไม่ทราบว่าเอามาจากพระไตรปิฎกฉบับไหน เรื่องอะไร?"

ก็จากไหนก็ได้ มันไม่ผิดนี่ แนวที่ปฏิบัติก็มีอยู่ก็ ***"อบายมุข ๕"*** ใช่ไหม อบายมุขเป็นทางที่ไปเป็นเหตุแห่งความเสื่อม ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็เสื่อม เสียสตางค์เปล่า ๆ สิ้นเปลืองใช่ไหม และคุณหนักใจข้อไหนล่ะ?

"ข้อท้ายครับ!"

(*หัวเราะ*) ไอ้ขี้หมา! ถ้าฉันมั่งฉันก็หนักใจข้อท้ายเหมือนกัน

"ก็พยายามจะตัดน่ะครับ"

จริง ๆ แล้วแค่จ้อง ๆ มันไม่เป็นไรหรอกนะ (*หัวเราะ*)

"แต่ไม่มีใครมาจีบน้องเมีย ผมก็เลยต้องยอมเสื่อมไปก่อน"

อ๋อ..สงเคราะห์น่ะ ฮื้อ..ไม่เป็นบาป เป็น ***"เมตตาบารมี"..!***

เออ..ไอ้สงเคราะห์กลัวคนจะเหงา มันเป็น ***"เมตตาบารมี"*** มาติกันทำไม

"ครับ! ผมจะได้ไปแก้ตัวกับแม่ยายผม"

(*หัวเราะ*) บอกไม่อย่างนั้นเธอก็เหงาแย่ เป็นคนเสื่อมศักดิ์ศรีเจอพระดีเข้าแล้ว (*หัวเราะ*) ฮึ!

ถ้าฉันไม่บวชคงเป็นโรคเดียวกับคุณ (*หัวเราะ*) พอบวชแล้วก็เลยละไปเลยนะ...

เรื่อง..การใช้อารมณ์มโนมยิทธิให้เป็นประโยชน์

(สนทนาหลังฝึกมโนมยิทธิ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๒)

..ขอได้โปรดทราบว่า ถ้าหากว่ากำลังใจของท่านดีนี่ ทุกคนก็มีโอกาสจะได้เหมือนกันหมด หากว่าท่านที่ยังไม่ได้ หรือได้ไม่คล่อง แต่กลับไปที่บ้าน ไปหารือกับคนที่เขาได้แล้ว ว่าเขาตั้งอารมณ์แบบไหนมันถึงได้

ว่าทำอารมณ์แบบไหน จึงมีความแจ่มใส เพราะว่าการฝึกมโนมยิทธินี่ ถ้าพูดกันตามหลักสูตรจริง ๆ ล่ะก็! ถือเป็นของที่ยาก

มาก เพราะว่าเป็นอภิญญา *อภิญญา* ก็ดี *วิชชาสาม* ก็ดี จัดว่าเป็นหลักสูตรที่ยากอย่างยิ่ง

ถือว่าถึงแม้ว่าถ้าหลักสูตรนี้ยาก *ถ้าเราทำได้ก็สามารถที่จะบรรลุมรรคผลได้โดยรวดเร็ว เพราะว่าเป็นเครื่องมือสำหรับตัดกิเลสได้อย่างชัดเจน ซึ่งการปฏิบัติแบบนี้ มีผลดีกว่าปฏิบัติแบบสุกขวิปัสสโก*

สำหรับแบบปฏิบัติในด้านสุกขวิปัสสโกนี่ เราทำไปแต่ว่าเราไม่เห็นอะไรเลย มันก็แบบเดียวกับคนดำน้ำ ดำน้ำนี่เราเห็นอะไรชัดไม่ได้ ข้อนี้ฉันใด การปฏิบัติแบบสุกขวิปัสสโก ก็สามารถจะเป็น**พระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคา พระอรหันต์**ได้ แต่ว่าความมั่นใจของเราไม่มี ต้องมีอารมณ์ที่มีความเข้มแข็งเชื่อมั่นจริง ๆ จึงจะบรรลุได้

สำหรับด้านวิชชาสามก็ดี อภิญญาก็ดี นี่เราเห็น เราสามารถที่จะเห็นนรก เห็นเปรต เห็นอสุรกาย เห็นสัตว์เดรัชฉาน เห็นสัมภเวสี เห็นเทวดา เห็นพรหม แล้วก็เห็นนิพพาน

วิชามโนมยิทธิควรใช้เพื่อตัดกิเลส

ในเมื่อเราสามารถจะเข้าถึงพระนิพพาน ก็จงมีความภูมิใจว่าถ้าเราไม่เลวเกินไปชาตินี้ เราก็ไปพระนิพพานได้ ที่ว่าไม่เลวเกินไป ก็เพราะอะไร!

เพราะว่าที่เลวเกินไป ก็หมายถึงว่า เป็นคนที่มีความประมาท *"นี่อีกประการหนึ่ง เอาวิชาความรู้ประเภทนี้ไปเที่ยวอวด*

ชาวบ้าน เที่ยวไปเป็นหมอดูบ้าง หมอพยากรณ์บ้าง อวดชาวบ้าน ว่าฉันเห็นนั่นเห็นนี่บ้าง

ถ้าอวดแบบนี้ก็มีสิทธิ์พลาดพลั้ง ถ้าทรุดตัวเมื่อไหร่ การตีตัวขึ้นเป็นของยาก ก็ทั้งนี้เพราะว่าเราตกอยู่ในความประมาท ถ้าตกอยู่กับความประมาทเมื่อไหร่! ก็แสดงว่านิวรณ์ก็กินใจเราเมื่อนั้น ในเมื่อนิวรณ์กินใจ ทุกคนก็มีหวังลงนรก"

ถ้าหากบรรดาท่านพุทธบริษัทที่ทำได้แล้ว ก็จงควบคุมใจว่าการเห็นนรกได้ เห็นเปรต เห็นอสุรกาย เห็นสัมภเวสี เห็นสวรรค์ เห็นพรหม และเห็นนิพพานได้ การเห็นเนี่ยยังดีไม่พอ!

เพราะว่าการเห็นและการไปได้ เราอาศัยฌานโลกีย์ แต่ว่าในช่วงนั้นเรามีวิปัสสนาญาณพอสมควร สามารถตัดขันธ์ ๕ ได้ชั่วขณะหนึ่ง เราจึงไปได้

ในเมื่อเราไปได้แล้ว ก็ต้องรักษาความดีเอาไว้ **เพราะว่าการปฏิบัติแบบนี้เราสามารถจะได้อาจารย์ที่ไม่ใช่มนุษย์**

คำว่าอาจารย์ที่ไม่ใช่มนุษย์นั่นก็คือ *"พระพุทธเจ้า"* ถ้ามีการขัดข้องอะไรเพื่อผลของการปฏิบัติ เราขึ้นไปทูลถามพระองค์เอง พระองค์ก็จะทรงตรัสมาโดยเฉพาะ กับกิจที่เราจะพึงทำตรงกับอารมณ์จิตของเรา ในเมื่อได้รับคำสอนนั่นแล้ว อย่างไหนต้องปฏิบัติให้ได้ จงตั้งใจว่า

"คำว่าไม่สามารถ จะต้องไม่มีในชีวิตของเรา"

แล้วก็**ประการที่สอง** ที่เราจะลืมไม่ได้ นั่นก็คือว่า ***เราจะไม่***

ห่วงร่างกายของเรา ไม่ห่วงร่างกายของบุคคลอื่น ไม่ห่วงทรัพย์สินใด ๆ เพราะว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ถ้าเราห่วงถึงเวลาที่มันจะตายก็ไม่มีประโยชน์ในการห่วง

คนที่ตายทุกคน ไม่มีใครแบกเอาร่างกายไปด้วย ไม่มีใครแบกพี่ แบกน้อง แบกพ่อ แบกแม่ แบกผัว แบกเมีย แบกลูก แบกหลานไปด้วย และทรัพย์สินต่าง ๆ ที่เรามีอยู่ก็ไม่มีโอกาสที่จะแบกไปได้ *สิ่งที่ใจเราจะแบกไปได้นั่นก็คือ ความดีกับความชั่ว*

การทรงอารมณ์พระโสดาบัน

ฉะนั้น สิ่งที่เราจะต้องแบกไปเราก็ต้องเลือกแบก ถ้าเราเลือกแบกเอาความชั่วไป นั่นหมายถึงว่า เราต้องลงนรก ดูตัวอย่าง *"พระเทวทัต"*

ท่านสามารถทรงอภิญญา ๕ ได้อย่างคล่องแคล่ว เนรมิตอะไรก็ได้ เหาะเหินเดินอากาศก็ได้ ต่อมาความโลภของจิต ความทะเยอทะยานเกิดขึ้น คิดอยากจะปกครองพระสงฆ์ซึ่งเป็นพระอริยเจ้า และต่อมา ถึงกับขั้นคิดฆ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าน่ะเอง!

อันนี้เป็นอารมณ์ของความชั่ว **ขอทุกท่านน่ะจงอย่านึกว่าตัวของเราดี** จงจำคำแนะนำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า

"อัตตนา โจทยัตตานัง"

จงกล่าวโทษโจทย์ความผิดของตัวเองไว้เสมอ

ในเมื่อเรากล่าวโทษโจทย์ความผิด เราจะโจทย์กันตรงไหนล่ะ

ก็มานั่งดู *"สังโยชน์ ๓"* คือ

(๑) สักกายทิฏฐิ

(๒) วิจิกิจฉา

(๓) สีลัพพตปรามาส

สังโยชน์ ๓ นี่ เป็นการทรงอารมณ์ได้ของ ***พระโสดาบัน*** และ ***พระสกิทาคามี***

สักกายทิฏฐิ ของพระอริยเจ้า ๒ ขั้น จะมีความรู้สึกว่าร่างกายของเรานี่มันเป็นของไม่ดี ในที่สุดมันต้องตาย

และในข้อที่สอง ***วิจิกิจฉา*** เราจะมีความเลื่อมใสในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ด้วย ***"ปัญญา"*** ต้องใช้ปัญญาพิจารณาว่า พระพุทธเจ้าน่ะดีแบบไหน ท่านทำดีแบบไหน พระอริยสงฆ์ดีแบบไหน ทำไมเราจึงต้องเชื่อ ทำไมถึงต้องเคารพนับถือ

แล้วก็สาม ***สีลัพพตปรามาส*** เราจะต้องมีศีลเคร่งครัดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระอริยเจ้าสองขั้นนี้ก็คือศีล ๕ เราจะต้องเป็นผู้ทรงศีล ๕ อยู่ตลอดเวลา เมื่อทรงศีล ๕ นี่ต้องทรงอยู่ ๓ ระดับ คือ

(๑) เราจะไม่ทำลายศีล ด้วยตนเอง

(๒) ไม่ยุยงบุคคลอื่น ให้ทำลายศีล

(๓) ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่น ทำลายศีลแล้ว

และก็มีนิพพานเป็นอารมณ์ เพราะว่าคนที่จะเป็นพระโสดาบันได้ เมื่อจิตเข้าสู่ *โคตรภูญาณ* แต่จิตนี่จะรักพระนิพพานเป็นปกติ

คือไม่มีความต้องการอย่างอื่น เมื่อจิตเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันจริง ๆ **ตอนนี้จิตจะยอมรับนับถือ *"กฎของธรรมดา"***

"ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของธรรมดา"

แต่ท่าพระโสดาบันก็ยังไม่ได้ละกิเลสได้หมด ยังมีความรักในระหว่างเพศ ยังมีแต่งงาน มีผัว มีเมีย มีลูก มีหลาน แต่ก็อยู่ในขอบเขตของศีล ๕

พระโสดาบันยังอยากรวย แต่ว่ารวยใน ***สัมมาอาชีวะ*** ไม่โกงใคร หากินโดยความ ***สุจริตธรรม***

พระโสดาบันยังมีความโกรธ แต่ว่าโกรธก็โกรธแต่ว่าไม่ทำร้ายคนอื่น เพราะเกรงว่าศีลจะขาด

พระโสดาบันยังมีความหลง เพราะยังมีเหตุ ๓ ประการที่กล่าวมา แต่ท่าความหลงของพระโสดาบันนี่หลงไม่มาก หลงเพียงว่ายังมีความรัก ยังมีความอยากรวย ยังมีความโกรธ ยังมีศีลที่พึงควบคุม

แต่ว่าจิตใจของพระโสดาบัน ก็มีความคิดอยู่เสมอว่า ถ้าตายจากชาตินี้เราต้องการพระนิพพาน

อันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทต้องทำให้ได้ คำว่าต้องทำให้ได้นี่ความจริงอารมณ์พระโสดาบันนี่ ถ้าเราจะทำกันจริง ๆ นะ อย่างช้ามันไม่เกิน ๓ เดือน มันก็ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้ "มโนมยิทธิ" นี่! ถ้าใครทำถึงเดือนก็เลวเต็มที

ที่ว่าเลวเพราะอะไร เพราะเห็นแล้ว นรกก็เห็น เปรตก็

เห็น อสุรกายก็เห็น เทวดาก็เห็น พรหมก็เห็น นิพพานก็เห็น ทั้ง ๆ ที่เราเห็นได้เราไปได้ แต่จิตเรายังเลวมันก็สุดทางแก้

การแก้นี่เราก็ต้องแก้ด้วยตัวเอง การช่วยจะให้ดีจะให้ชั่วเราก็ต้องทำเอง ไม่ใช่หน้าที่ของครู หน้าที่ของครูที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"อัคขาตาโร ตถาคตา"

ซึ่งแปลว่า *ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก*

บอกแล้วทำตามหรือไม่ทำตาม ก็เป็นเรื่องของท่าน ท่านจะไปสวรรค์ ท่านจะไปพรหม ท่านจะไปนิพพานได้ ครูไม่มีการอิจฉาริษยาท่าน หากว่าท่านจะไปในนรก ไปเป็นเปรต เป็นอสุรกาย ครูก็ไม่ติดตามไปแก้ เพราะมันเป็นความพอใจของเรา

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน เมื่อได้มโนมยิทธิแล้วก็ควรจะมุ่งจุดหมายปลายทาง นั่นคือความเป็นอรหันต์ สำหรับ**ฆราวาสจะเป็นพระอรหันต์ ถ้าเป็นวันนี้ วันพรุ่งนี้ก็นิพพาน**

สำหรับพระถ้าเป็นอรหันต์แล้วก็ต้องอยู่ถึงอายุขัย หรือบางทีก็เกินอายุขัย เพราะต้องทำกิจให้เพื่อพระพุทธเจ้าแทนพระองค์

อย่าประมาทในการปฏิบัติ

ฉะนั้น ขอให้ทุกคนจำ *ปัจฉิมวาจา* ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อวันนิพพาน ว่า

"อัปปมาเทน สัมปาเทถ"

นั่นแปลเป็นใจความว่า *ท่านทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาทให้เห็นพร้อม*

คำว่า "ไม่ประมาท" นี่ก็หมายความว่า ไม่ประมาทในการปฏิบัติความดี ทุกคนทั้งทุกขณะจิต

จงอย่าคิดว่าเราดี ถ้าเรายังมีขันธ์ ๕ อยู่เพียงใด จงอย่าเข้าใจว่าเราดี ถ้าเราตายไปแล้ว ถ้ายังไม่ถึงนิพพานก็จงอย่าคิดว่าเราดี ถ้ามันจะดีกันจริง ๆ คือต้องละขันธ์ ๕ ไปแล้ว แล้วเข้าสู่พระนิพพานแล้วนั่นจึงชื่อว่าเป็นความดี

ในเมื่อเราทรงความเป็นพระโสดาบันได้ การบรรลุเป็นพระอริยเจ้าไม่ใช่บรรลุตามลำดับ ไม่ใช่ว่าจะได้พระโสดาบันแล้วก็ เป็นพระสกิทาคามี เมื่อเป็นพระสกิทาคามีแล้ว ก็เป็นพระอนาคามี เมื่อเป็นพระอนาคามีแล้ว จึงเป็นพระอรหันต์ นี่ไม่ใช่แบบนั้น

เป็นแต่เพียงว่า พระอริยเจ้ามี ๔ ระดับ แต่การบรรลุนี่ไม่แน่นอน บางท่านแล้วก็ส่วนใหญ่ เมื่อได้ก็ถึงความเป็นอรหันต์เลยก็มี

บางท่านขึ้นต้นด้วยความเป็นพระโสดาบันแล้ว ก็เป็นพระอรหันต์ บางท่านก็ขึ้นด้วยการเป็นพระสกิทาคามีแล้วก็เป็นอรหันต์ บางท่านก็ขึ้นต้นด้วยความเป็นอนาคามี แล้วก็เป็นพระอรหันต์

นี้จงนึกว่าเราเป็นพระโสดาบันแล้ว จะต้องเป็น พระสกิทามี พระอนาคามี พระอรหันต์ อันนี้ไม่จำเป็น

ฉะนั้น แนวการสอนของที่นี่ จึงมีแนวการสอนว่า ให้ขอให้บรรดาทุกท่านคิดไว้เสมอว่า ถ้าเราตายจากชาตินี้ เราไม่ต้องการ

เป็นมนุษย์ เราไม่ต้องการเป็นเทวดา เราไม่ต้องการเป็นพรหม สิ่งที่เราต้องการนั่นก็คือ *"พระนิพพาน"*

อารมณ์นี้เป็นอารมณ์ของพระอรหันต์ เข้าใจไว้ด้วยว่า การแนะนำแบบนี้ เป็นการแนะนำอารมณ์ของพระอรหันต์

อันนี้ถ้าวิธีเราจะฝึก วิธีฝึกง่าย ๆ ให้มันเป็นกิจประจำวันตามที่ ***หลวงพ่อปาน*** ท่านเคยแนะนำไว้ แล้วก็ส่วนใหญ่ลูกศิษย์ของท่านที่ได้นี่ ว่าท่านยืนยันผลทุกคนเขาก็ปฏิบัติตามแล้ว มันก็เป็นผลดี

การกราบพระให้ถูกต้อง

นั่นก็คือ เวลาที่เรากราบว่าทุกครั้งนี้ หรือไหว้พระทุกครั้ง จิตจะต้องเห็นพระพุทธเจ้าอยู่เป็นปกติ แล้วกล่าวว่า

"อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ"

นั่นหมายถึงว่า เรากราบพระพุทธเจ้า ถ้าเวลาจิตที่กราบ **ความจริงเราอาจนั่งอยู่หน้าพระพุทธรูป หรือว่าที่เรากราบไม่มีพระพุทธรูปก็ตาม แต่ว่าจิตของเราถ้าได้มโนมยิทธิ ต้องส่งจิตขึ้นไปที่นิพพาน กายมันอยู่ที่นี่ แต่ให้ใจมันอยู่ต่อหน้าพระพุทธเจ้าที่พระนิพพาน** แล้วกราบลงไปต่อหน้าต่อพระพักตร์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ***นี่เขาเรียกว่ากราบถึงพระ***

กราบครั้งที่สอง ที่เรียกกันว่า "กราบพระธรรม" เป็นคำสอนของท่านหลวงพ่อปานก็ดี อาจารย์ทั้งอีก ๑๐ องค์ของอาตมาก็

ดี สอนเหมือนกันหมด เพราะอีก ๑๐ องค์ เป็นพระอรหันต์ หลวงพ่อปานเป็น พระโพธิสัตว์

ท่านบอกว่า เวลากราบพระธรรม ให้จิตคิดกำหนดไว้ว่า เมื่อ กราบลงไปแล้วเห็นเป็น "ดอกมะลิแก้ว" ไหลออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ลงมาบนเศียรเกล้าของเรา

พระธรรมให้ตั้งเป็นนิมิต ให้เหมือนกับ "ดอกมะลิแก้ว" ที่ใสสะอาด เป็นความแพรวพราว ไหลออกจากพระโอษฐ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลงบนเศียรของเรา

เนี่ยแล้วก็เวลา *"กราบพระอริยสงฆ์"* ตอนนี้พระพุทธเจ้าทรงเสด็จอยู่ที่ไหน ที่นั่นย่อมไม่ว่างพระอริยสงฆ์ *เวลาที่จะกราบลงไปครั้งที่ ๓ ก็ตั้งใจเห็นพระอริยสงฆ์ ซึ่งมีพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร เป็นต้น*

และ *กราบครั้งที่ ๓* ก็คิดว่า เรากราบลงไปข้างหน้าของท่านทั้งสอง หรือพระองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ ถ้าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำเป็นปกติ เป็นกิจประจำวัน เวลากราบพระทีไรเห็นสภาพแบบนี้

นึกถึงพระขึ้นมาเมื่อไหร่ ก็เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เราเห็นที่นิพพาน ให้มันจับใจเราอยู่เสมอเป็นปกติ

รวมความว่า หายใจเป็นพระพุทธเจ้า แล้วก็แล้วต้องมีจิตคิดไว้เสมอว่า เราไม่ต้องการอะไรทั้งหมด ตัดอารมณ์ย่อ ๆ

องค์สมเด็จพระบรมสุคต คือพระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน เวลาเราตายแล้วเราขอไปที่นั่น เราขออยู่กับท่าน

ถ้าท่านมีอารมณ์คิดอย่างนี้ไว้เป็นปกติ ถ้ามันตายเมื่อไรเราก็ไปนิพพานเมื่อนั้น ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน ทำตามนี้นะ

อารมณ์ที่สำคัญที่สุดที่จะต้องทำ

และก็ "ส่วนที่มีความสำคัญอีกจุดหนึ่งก็คือ"

"เวลาก่อนหลับเราจะต้องส่งจิตไปนิพานก่อน ถ้าตื่นขึ้นมาใหม่ก็ต้องยังไม่สนใจอะไรทั้งหมด ไปนิพพานก่อนทำให้มันเป็นปกติ

เวลาทำงานทำการ ถ้าอยู่ว่างคนเดียวไม่มีใครชวนคุยว่างงานนิดหนึ่ง หรือว่าเวลาทำงานอยู่ จิตจับอยู่ที่พระนิพพานเป็นอารมณ์ ถ้าทำได้อย่างนี้ทุกคน ก็ไปนิพพานทุกคน"

เอ้า! เลิกได้แล้วนะ หวังว่าทุกท่านคงจำได้และก็ปฏิบัติได้...

"(วิชา..มโนมยิทธิ) เอาวิชาความรู้ประเภทนี้ไปเที่ยวอวดชาวบ้าน เที่ยวไปเป็นหมอดูบ้าง หมอพยากรณ์บ้าง อวดชาวบ้าน ว่าฉันเห็นนั่นเห็นนี่บ้าง

ถ้าอวดแบบนี้ก็มีสิทธิ์พลาดพลั้ง ถ้าทรุดตัวเมื่อไหร่ การตีตัวขึ้นเป็นของยาก ก็ทั้งนี้เพราะว่าเราตกอยู่ในความประมาท ถ้าตกอยู่กับความประมาทเมื่อไหร่! ก็แสดงว่านิวรณ์ก็กินใจเราเมื่อนั้น ในเมื่อนิวรณ์กินใจ ทุกคนก็มีหวังลงนรก" (ให้พวกเราจำไว้ให้ดีนะ!)

เรื่อง..การรักษาอารมณ์ของมโนมยิทธิ

การรักษาอารมณ์ของ *"มโนมยิทธิ"*

"มโนมยิทธิ" **นี่จะพาเราเป็นพระอริยเจ้าได้เร็วที่สุด** วิธีที่จะทรงมโนมยิทธิ ก็คือ

(๑) รักษาอารมณ์ให้ทรงอยู่ในศีล

(๒) นิวรณ์ ๕ ประการอย่าให้มายุ่งกับใจ

ไอ้นิวรณ์ ๕ ประการนะไปไล่เบี้ยให้ดีว่ามีอะไรบ้าง แล้วก็วิธีที่จะระงับนิวรณ์ ๕ ก็ไม่ยาก ก็คือไม่สนใจมันเสียเลยในขณะที่ทรงสมาธิ หนักเข้าๆ วันทั้งวันพยายามไม่สนใจมันซะทั้งวัน สนใจ

อย่างเดียวว่า จับพระรูปพระโฉม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เห็นชัดอยู่ตลอดเวลา

คำว่า *"ตลอดเวลา"* ท่านอาจจะบอกว่ามันยากเกินไป แต่แต่อย่าลืมว่าผมทำมาได้ ในตอนต้นผมทำได้ ที่ผมมาพูดนี่ผมทำได้ผมถึงได้พูด มันไม่ใช่ยากเกินไป และคนอื่นเขาก็ได้

คืออย่างใหม่ ๆ มันก็ลืมบ้าง ไม่ลืมไปบ้าง ลืมบ้าง นึกได้บ้าง เป็นของธรรมดานี่ผมไม่ตำหนิ แต่พยายามควบคุมกำลังใจว่า *ถ้าจิตว่างเมื่อไหร่ จับพระรูปพระโฉมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้เป็นปกติ ถ้ามันชินจริง ๆ ถ้าเราพูดอยู่ ทำงานอยู่ จิตมันก็จับเห็นพระพุทธเจ้าเป็นปกติ ตลอดเวลา* นี่เป็นฌาน เป็น *"พุทธานุสสติกรรมฐาน"*

ถ้าเราเห็นพระพุทธเจ้าเป็นปกติอยู่ ท่านไม่ต้องสนใจว่าอารมณ์ของท่านจะเสื่อมเมื่อไหร่ ไม่มีคำจะเสื่อม มันมีความแจ่มใสตลอดเวลา การจะเห็นเทวดา เห็นพรหม ไปนิพพาน เรื่องง่าย ๆ อารมณ์มันอยู่ที่ตรงนี่

แต่ว่า! ภาพพระพุทธเจ้านี่เป็นเครื่องวัดจิตของเรา ถ้าวันไหนถ้าจิตเราเลว วันนั้นภาพพระพุทธเจ้าจะไม่ผ่องใส จะมัวหมอง ถ้าเลวมากจะหายไปเลย

เราก็ต้องค้นคว้าว่า มันเลวเพราะอะไรทวนถอยหลังดู ว่าตั้งแต่เช้ามาถึงเวลานี้มันทำอะไรผิดไปบ้าง *ถ้าทำอะไรผิดไป เรารู้ตัว ก็ขอขมาโทษต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสีย* ว่า

จะไม่ทำต่อไป แล้วอารมณ์ก็จะแจ่มใสตามเดิม **นี่เป็นการรักษาอารมณ์แบบง่าย ๆ**

ประการที่ ๒ การขึ้นไปพระนิพพานน่ะ! ต้องขึ้นไปทุกวัน ถ้าวันหนึ่งหลายเที่ยวยิ่งดี

การขึ้นไปไม่ต้องไปนั่งขัดสมาธิให้มันคล่องตัวจริง ๆ เดินไปเดินมา ปุ๊บ! แบกจิตขึ้ไปถึงนิพพานเลย *ขึ้นไปไหว้พระพุทธเจ้า ต้องการรู้อะไรถามพระพุทธเจ้าตรง อย่ารู้เอง ถ้ารู้เองไม่ช้าผิด*

ถ้าเราจะรู้อะไร ถ้ามันมีความรู้อยู่บ้าง ตัดอารมณ์รู้ทิ้งไปเสียก่อน ทำไม่รู้ไม่ชี้ ให้จิตมันทรงตัว แล้วก็เข้าไปถามพระพุทธเจ้าตรง ท่านบอกยังไงเชื่อตามนั้น ตรงกับความเป็นจริงทั้งหมด นี่เป็นการรักษาอารมณ์ ว่ากันโดยย่อนะ

สำหรับท่านที่ยังไม่ได้ อย่าท้อใจคิดว่ายังไม่ได้ ก็รวมความว่า ถ้าไม่มีบารมีมาในกาลก่อน ท่านก็ไม่อยากเจริญกรรมฐาน นี่เป็นเครื่องวัด! คนที่ไม่มีความดีมาเลย กรรมฐานนี่เขาไม่ทำกัน

บารมี ๓ ขั้น

คือถ้ามี *"บารมีต้น"* แค่บารมีต้นอย่างเดียวการเจริญกรรมฐานก็ไม่อยากทำ พอใจขั้นศีลกับทาน

ถ้าหากมีบารมีเป็น *"อุปบารมี"* ก็พอใจแค่ฌานสมาบัติ

ถ้าบารมีถึงขั้น *"ปรมัตถบารมี"* จึงจะพอใจพระนิพพาน

อันนี้ไปวัดใจเอาเอง

ถ้าหากว่าบารมีถึง **อุปบารมี** เราก็เร่งรัดเป็น **ปรมัตถบารมี** ได้ ไม่ใช่มันจมอยู่แค่นั้น มันสร้างต่อได้

นี่ขอท่านจงมั่นใจในความดีในชาติในอดีตของท่าน ว่าเคยสั่งสมความดีมาแล้วมาก ตอนนี้ถ้าทุกองค์ที่ได้แล้วนะ จะไปถามองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอดูภาพเดิมก็จะเห็นชัด ว่าเราเคยได้ฌานสมาบัติมาแล้วกี่ชาติ ถ้าท่านถามจริงๆ ท่านจะงงเต็มทีว่า โอ้โฮ! นี่เราได้มาตั้งเยอะแล้วหรือนี่!..

บทพิสูจน์นักบุญ

ของ...ท่านฤาษีโพธิวัตร กลางดงดิบ จังหวัดกาญจนบุรี

(คัดจาก "หนังสือคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า" ของ พระครูวิหารกิจจานุการ หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุทธยา ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (วีระถาวโร) ได้จัดทำขึ้นเพื่อแจกในงานบำเพ็ญกุศล ที่วัดสะพาน อ.เมือง จ.ชัยนาท เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙)

(๑). เมื่อพบกันในระยะแรกจงย่อตัวลง คือถ่อมปฏิปทาที่ทรงอยู่นั้น พยายามยกย่องสรรเสริญท่าน ด้วยถ้อยคำสัมโมทนียคาถา คือชมเชยในปฏิปทาของท่าน แล้วคอยสังเกตว่า ท่านผู้นั้นจะพอใจในคำสรรเสริญเยินยอนั้นหรือไม่

ถ้าเห็นว่า ท่านผู้นั้นพอใจในคำสรรเสริญเยินยอนั้นจนออกนอกหน้า ควรวงเล็บไว้พลางก่อนว่า ***"หมอนี่ถ้าจะดีไม่แท้ เพราะยัง***

ติดในสรรเสริญ ที่เป็นโลกธรรม เป็นมนุษย์บ้ายอคบยาก"

(๒). เพื่อความแน่ใจในปฏิปทาที่แท้จริง ในบางโอกาส ควรหาทางตักเตือนโดยธรรม ควรตักเตือนบ่อย ๆ เพื่อให้มองเห็นโทษของตนเอง ควรใช้ลีลาในการตักเตือน ทั้งแบบขู่และปลอบ

ถ้าเป็นคนดีมีใจเป็นนักบุญจริง จะยอมรับคำตักเตือนทุกระยะ แต่ถ้าเป็นนักบุญจอมปลอมแล้ว *ไม่ช้าก็จะแสดงความไม่พอใจให้ปรากฏ เท่านี้ก็พอจะเห็นเขี้ยวชาติภูมิได้บ้าง เฉพาะบางราย*

(๓). ถ้าแบบตักเตือนเค้นเอาความจริงไม่ได้ ต่อไปควรขยายปฏิปทาตามความสามารถที่มีอยู่ขึ้น เอาเพียงขั้นที่เห็นว่าพอจะไล่เลี่ยกันออกมาใช้

จงสังเกตความพอใจและปฏิกิริยาที่แสดงออกของเขา หากเขาดีจริง ก็ไม่ปรากฏปฏิกิริยาใด ๆ เกิดขึ้น *ถ้าความเลวสิงใจ แต่เก็บซ่อนไว้ด้วยกลมายาแล้ว เขาจะเริ่มการมึนชา หรือมีการซึมเซาให้ปรากฏ ควรสังเกตไว้*

(๔). เมื่อเห็นว่าดีอยู่ หรือซึมเซาไปก็ตาม เพื่อเค้นเอาความแน่ชัดให้แจ่มแจ้ง ควรขยับขยายปฏิปทาที่เหนือกว่าออกมาใช้ให้เห็นชัด

หากท่านผู้นั้น แสดงความยินดีด้วยความจริงใจ พลอยโมทนาและสนับสนุนด้วยใจจริง และเสมอเสมอแล้ว ก็ควรวันทนาการได้ด้วยความเคารพ เพราะแม้ว่าจะมีอายุกาลผ่านวัยน้อยกว่า

หรือมีคุณธรรมบางประการหย่อนกว่าก็ตาม แต่ท่านผู้นั้นก็มี *"พรหมวิหาร"* ควรแก่การบูชา

หากท่านผู้นั้นเป็นนักบุญจอมปลอม เมื่อโดนไม้หลังเข้าอย่างนั้นเท่าที่พิสูจน์มา ไม่ช้าเขี้ยวก็งอกออกนอกปาก สำรากถ้อยคำที่ไม่เป็นธรรมออกมาให้ปรากฏ กล่าววาจาเสียดสีถากถางด้วยถ้อยคำที่เป็นดิรฉานคาถา กระทบกระแทกแดกดัน เปรียบเปรยนานาประการ

บางโอกาสเป็นศิษย์เคยเรียน *อรรถธรรม* เคยได้รับความช่วยเหลือมา ก็ลืมความดีของเราผู้มีคุณเสียสิ้น แสดงความอกตัญญูให้ปรากฏ เป็นการขยายความเลวทรามออกให้ปรากฏชัด

ตามแนวที่นำมาเล่าไว้นี้ เคยใช้พิสูจน์นักพรตผู้วิเศษมาหลายสิบรายแล้ว *ที่ท่านดีจริงแล้วก็เอาอะไรท่านไม่ได้เลย แต่ที่เป็นพวกจอมปลอมแล้วไม่เกินสอง พ.ศ. เขี้ยวจะงอกออกนอกปาก แสดงความเป็นอบายบุคคลให้ปรากฏชัด*

ฤาษีโพธิวัตร

หมายเหตุ. บทพิสูจน์นี้ *ท่านฤาษีโพธิวัตร (เพื่อนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ)* ส่งมาร่วมด้วย ได้จัดลงพิมพ์เผยแพร่ให้ท่านตามความประสงค์ ท่านผู้อ่านจะเห็นด้วยหรือไม่ประการใดนั้น ก็สุดแล้วแต่ท่านผู้มีปัญญา จะพิจารณาตามสมควร.

พระมหาวีระ ถาวโร

วิธีปฏิบัติในเรื่องที่ควรสงสัย หรือหลักความเชื่อ

(จาก..พระไตรปิฎก องฺคุตฺตรนิกาย ติกนิปาต)

กาลามสูตรกังขานิยฐาน ๑๐ (หมายถึง วิธีปฏิบัติในเรื่องที่ควรสงสัย หรือหลักความเชื่อ ที่ตรัสไว้ใน "กาลามสูตร")

(๑) อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการฟังตามกันมา

(๒) อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการถือสืบ ๆ กันมา

(๓) อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการเล่าลือ

(๔) อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการอ้างตำราหรือคัมภีร์

(๕) อย่าปลงใจเชื่อ เพราะตรรก

(๖) อย่าปลงใจเชื่อ เพราะการอนุมาน

(๗) อย่าปลงใจเชื่อ ด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล

(๘) อย่าปลงใจเชื่อ เพราะเข้าได้กับทฤษฎีที่พินิจไว้แล้ว

(๙) อย่าปลงใจเชื่อ เพราะมองเห็นรูปลักษณะน่าจะเป็นไปได้

(๑๐) อย่าปลงใจเชื่อ เพราะนับถือว่า ท่านสมณะนี้เป็นครูของเรา

ต่อเมื่อใด รู้เข้าใจด้วยตนว่า "ธรรมเหล่านั้น เป็นอกุศล เป็นกุศล มีโทษ ไม่มีโทษ เป็นต้น แล้ว จึงควรละหรือ ถือปฏิบัติตามนั้น

สูตรนี้ ในบาลีเรียกว่า "เกสปุตติยสูตร" ที่ชื่อกาลามสูตร เพราะทรงแสดงแก่ชนเผ่ากาลามะ แห่งวรรณะกษัตริย์ ที่ชื่อ "เกสปุตติยสูตร" เพราะพวกกาลามะนั้นเป็นชาว "เกสปุตตนิคม".

เรื่องที่ควรพูด เรื่องที่ควรนำมาสนทนากันในหมู่ภิกษุ

(จากพระไตรปิฎก องฺคุตฺตรนิกาย ติกนิปาต)

(๑) เรื่องความมักน้อย, ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความปรารถนาน้อย ไม่มักมากอยากเด่น.

(๒) เรื่องความสันโดษ, ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสันโดษ ไม่ชอบฟุ้งเฟ้อหรือปรนปรือ.

(๓) เรื่องความสงัด, ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสงัดกายใจ.

(๔) เรื่องความไม่คลุกคลี, ถ้อยคำที่ชักนำให้ไม่คลุกคลีด้วยหมู่.

(๕) เรื่องการปรารภความเพียร, ถ้อยคำที่ชักนำให้มุ่งมั่นทำความเพียร.

(๖) เรื่องศีล, ถ้อยคำที่ชักนำให้ตั้งอยู่ในศีล.

(๗) เรื่องสมาธิ, ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำจิตมั่น.

(๘) เรื่องปัญญา, ถ้อยคำที่ชักนำให้เกิดปัญญา.

(๙) เรื่องวิมุตติ, ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำใจให้พ้นจากกิเลส และความทุกข์.

(๑๐) เรื่องความรู้ความเห็นในวิมุตติ, ถ้อยคำที่ชักนำให้สนใจและเข้าใจเรื่องความเห็นในภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลสและความทุกข์.

เรื่อง..อารมณ์พระอรหันต์เป็นอย่างไร?

(สนทนาที่สายลม วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๒๒)

สำหรับพระอรหันต์ เคยคุยกับท่าน ถามว่าอารมณ์ที่เป็นพระอรหันต์ มีความรู้สึกทางจิตเป็นอย่างไร?

ท่านก็บอกว่า "อารมณ์จิตเนี่ย! มันเหมือนธรรมดา ๆ ไม่มีอะไรเลย"

คำว่า ไม่มีอะไรเลยก็หมายความว่า "ความหนักหน่วงในการเจริญสมาธินี่ไม่มี คือไม่มีอารมณ์หนัก มันมีอารมณ์เบา

อารมณ์เบานี่เพราะอะไร? เพราะกิเลสมันไม่เหลือ อารมณ์มัยเฉย ๆ ต่อการสัมผัสทั้งปวง ตาเห็นรูปสวย จมูกสัมผัสกลิ่นหอม หูฟังเสียงเพราะ ลิ้นกระทบรสอร่อย กายสัมผัสอะไรต่าง ๆ มันหมดความรู้สึกในการสัมผัส"

ท่านเรียกว่าอารมณ์ทุกอย่างมันจืดหมด หะ! รู้จักอารมณ์จืดไหม? อย่างเรากินน้ำที่มีรสจืด มันก็ไม่รู้สึกเปรี้ยว รู้สึกเค็ม

ฉะนั้น อารมณ์กามโลกีย์วิสัยทั้งหมด มันไม่มีในอารมณ์ของพระอรหันต์ แล้วทุกส่วนของกำลังจิตของท่าน ก็มีแต่ความเบา มีสภาพเหมือนกับปกติ

คือว่าหมดความระมัดระวัง ไม่ต้องระวังอะไรทั้งหมด มันไม่เข้ามาถึงใจ นี่ก็คุยกันถึงเรื่องอารมณ์...

คาถาเงินล้าน

ตั้งนะโม ๓ จบ

สัมปะจิตฉามิ

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ (คาถาปัดอุปสรรค)

พรหมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุ เม (คาถาเงินแสน)

มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุ เม (คาถาลาภไม่ขาดสาย)

มิเตพาหุหะติ (คาถาเงินล้าน)

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง

วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ

มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม (คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฤๅ ฤๅ

(บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

พระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ)

วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

คำอธิบาย

หลวงพ่อได้คาถาบทเหล่านี้โดยตรงจากองค์สมเด็จฯ ตั้งแต่ปี ๒๕๑๗ เป็นเวลา ๔ ปีจึงจะได้ครบถ้วน ท่านบอกว่าคาถาที่ได้จากกรรมฐานเขาจะไม่บอกใคร เมื่อวันที่ ๓๑ ธ.ค.๒๗ เวลา ๒๓.๕๙ น. องค์สมเด็จฯ ได้อนุญาตให้ลูกหลานและพุทธบริษัทใช้ได้เป็นสาธารณะ เพื่อช่วยบรรเทาสภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ อีกทั้งการก่อสร้างของวัดท่าซุงจะต้องเร่งรัดให้เสร็จทันฉลองวัดในปี๒๕๓๒ จึงจำเป็นที่จะต้องใช้คาถาเหล่านี้ช่วยเพื่อพุทธบริษัทและลูกหลานของหลวงพ่อมีความคล่องตัวยิ่งขึ้น

คาถา "นาสังสิโม" หลวงพ่อให้ท่องเพิ่มเติมเมื่อปี ๓๒

คาถา "เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฤๅ ฤๅ" พระปัจเจกพุทธเจ้ามาบอกหลวงพ่อ เมื่อ พ.ย. ๓๓ เป็นภาษาโบราณ แต่เทียบกับภาษาไทยอ่านได้อย่างนี้ เป็นคาถามหาลาภ มีผลยิ่งใหญ่มาก

บริเวณหน้าโบสถ์ วัดจันทาราม (ท่าซุง) จ.อุทัยธานี